

زنده‌باد اول ماه مه، روز همبستگی مبارزاتی کارگران جهان!

۱۱ اردیبهشت (اول ماه مه)، روز کارگر، و سمبل وحدت مبارزاتی کارگران و زحمت‌کشان علیه نظام برده‌گی کار مزدوری، مبارک باد.

طبقه کارگر، سال دیگری را در مبارزات پی‌گیر اش علیه نظام جهانی سرمایه پُشت سر گذاشت. سنگرهای جدیدی را در این مبارزه فتح کرد که وادار کردن دولت دست راستی فرانسه به عقب نشینی و لغو مصوبه‌ی ژوئن ۲۰۰۵ دایر بر قرارداد استخدامی اول جوانان زیر ۲۶ سال، در موسسات کمتر از ۲۰ نفر، از آخرین دستاوردهای آن بود.

مع‌الوصف سرمایه‌های بزرگ انحصاری و فراملی، در جهت پیاده‌کردن هر چه بیشتر اقتصاد نئولیبرالیستی، به‌خاطر کسب سود بیشتر، فشار بر کارگران را افزایش داده و بی کار سازی در اکثر کشورهای پیشرفته‌ی سرمایه‌داری ادامه‌یافت. بسیاری از کارخانه‌ها بسته شدند تا در کشورهای دیگری که نیروی کار ارزان‌بود

بقیه در ص ۱۲

فهرست مطالب این شماره

اخبار مبارزات و اعتصابات
کارگری
صفحه ۲

در مراسم روز جهانی کارگر،
تظاهرکنندگان خواهان برکناری وزیر کار
احمدی نژاد شدند - صفحه ۵

برنامه عمل بین‌الملل سندیکاهای
سرخ
صفحه ۱۰

مبارزه برای سندیکا ادامه دارد...
صفحه ۷

گزارش شرکت کنندگان در تظاهرات اول
ماه مه در تهران صفحه ۶

دانش‌اش به ارمغان نهاد. پرولتاریای جهان در اثر توطئه‌های بی‌پایان امپریالیسم و تأثیر ایدئولوژیک خرده بورژوازی‌ای که چون اقیانوسی او را در خود فرو گرفته است و هیچ قدرتی به جز پرولتاریای آگاه و با تجربه قادر به عقب راندن نیست، شکست خورد و قدرت سیاسی را در کشورهای بزرگ سوسیالیستی از دست داد. ولی این آزمون نخستین بود. صلابت نبرد آینده چنان است که بورژوازی، ترسان و لاعلاج برای نجات خود دست به هرگونه جنایتی می‌زند.

بقیه در ص ۱۳

تفاوت‌های اول مه امسال با سالهای گذشته

خود را ایفا نموده و مردم را علیه این همه نابرابری و ظلم و استثمار بسیج نمایند. باید مردم را آگاه کرد که دولت و نظام ضد بشری اسلامی دارد شما را مضحکه دست خود و سیاستهایش قرار میدهد. باید جلوشان ایستاد. در شرایطی که ۳۵٪ جوانان بیکار و فاقد هر گونه در آمدی میباشند، رشد سر سام آور اعتیاد و ناهنجاری اجتماعی در جامعه بی داد میکند. به غیر از طبقه کارگر هیچ کس به فکر این موقعیتی که جمهوری اسلامی به وجود آورده است نیست. دولت و نظام تنها در فکر بدست آوردن بمب هسته ای برای کشتار، چپاول و جنایتهای دیگری در سطح جهان هستند. ما کارگران و تمام مردم آزادیخواه باید اعلام کنیم که امنیت، شغل، آسایش، و زندگی شاد می‌خواهیم نه

بقیه در ص ۱۲

درسال ۱۸۸۶ از ۱۱ هزار کارخانه و کارگاه، ۴۰۰ هزار کارگر برای روز کار هشت ساعته در سر تا سر آمریکا دست به تظاهرات زدند. این تظاهرات در شیکاگو در روز اول ماه مه، خونین سرکوب شد و ۶ نفر از رهبران آن به دار آویخته شدند. از آن تاریخ تا کنون پرولتاریای جهان زندگی پر فراز و نشیبی را از سر گذرانیده است. او در این مدت از نظر تاریخی کوتاه، توانست بزرگترین کشورهای جهان را فتح کند و خواب راحت را از سرمایه داری جهانی برباید. به راستی پرولتاریا اولین تهاجمات علیه بوروازی را از نمود و از آن درسهای فنا ناپذیری را در گنجینه علم و

اول ماه مه امسال با سالهای پیش تفاوت‌های بسیاری دارد و نسبت به گذشته وظیفه سنگین تری به عهده فعالین و مدافعین کارگری گذاشته است.

امسال در حالی به استقبال برگزاری مراسم روز جهانی کارگر می رویم که جامعه ایران در معرض تهدیدات ابرقدرت و جنگ افروز بزرگ آمریکا از یک طرف و از طرف دیگر رژیم اسلامی قرار گرفته و هیچ کدام از مواضع ارتجاعی خود کوتاه نمی آیند. در این میان تنها قشر ضعیف و آسیب پذیر جامعه مورد ظلم قرار میگیرد و سران رژیم در هر موقعیتی همچنان به زندگی راحت و شاد خود ادامه خواهند داد.

در این میان که مردم و سرنوشت انسانها هیچ ارزشی برای سران رژیم ندارد، کارگران و فعالین کارگری باید نقش فعال

اخبار مبارزات و اعتصابات کارگری

کارگران نسبت به دست اندازی های عوامل سرمایه، به حقوق شان بی تفاوت و خاموشند، هر روز مدافعین کار بی قانون، علیه کارگران میدان داری می کنند .

کارگران، زحمتکشان، مردم شریف ایران ! پس از روی کار آمدن دولت آقای احمدی نژاد نه تنها تغییراتی به نفع کارگران نسبت به دولت قبلی داده نشد، بلکه با اعلام مواضع وزیر کار کابینه ایشان علیه قانون کار، تمدید ماده ۱۹۱ قانون کار در خصوص خروج کارگاه های زیر ۱۰ نفر از شمول قانون کار، اقدام یکجانبه ایشان در تعیین حداقل دستمزد، تدوین و انتشار کلیات قانون ارتقای بهره وری کارگاه های کوچک، وضعیت کارگران را نسبت به گذشته بحرانی تر کرده است. بطور مثال قانون ارتقای بهره وری در واحد های کوچک، این امکانات را برای کارفرمایان فراهم کرد که قراردادهای را یکطرفه فسخ کنند، عقد قرارداد شفاهی و کوتاه مدت رسمیت یابد، در کارگاه های کوچک طبقه بندی مشاغل اجرا نشود و اساسا همان حداقل دستمزد مصوب نیز با استناد به این قانون اجرا نشود .

وزیر کار کابینه، نسبت به تعهدات بین المللی دولت های پیشین و جمهوری اسلامی در برابر کارگران در رابطه با اصلاح فصل ششم قانون کار منطبق با مقاله نامه های جهانی سازمان بین المللی کار، عمداً بی توجهی نشان می دهد و با اقدام یک جانبه در انتصاب نمایندگان کارگری در کانون عالی شوراهای کار، عملاً به تفاهم نامه مورخ ۱۳۸۴/۷/۱۳ که لویت را به اصلاح فصل ششم قانون کار جهت انتخاب آزادانه و مستقلانه نمایندگان کارگری در سندیکاها و اتحادیه ها و فدراسیون ها و کنفدراسیون ها را می دهد سر باز میزند .

کارگران شریف و زحمتکش ! امروز بیش از هر زمان، بخش های آگاه طبقه کارگر ایران به ضرورت همبستگی و ایجاد سندیکاها و اتحادیه های آزاد و مستقل و واقعی رسیده اند و در تلاش برای گسترش و توسعه این آگاهی ها، اراده آهنین خود را به کار بسته اند، این وظیفه سترگ باید به وسعت تمامی میهن عزیزمان ایران، اهمیت واقعی خود را پیدا کند، کارگران سراسر ایران در کارخانه ها، گارگاه ها، کشتزار

کار که به تایید و امضاء جمهوری اسلامی نیز رسیده و موظف به عمل به آنها است و دوماهه بودن مهلت بازداشت موقت خواستار آنیم که به فوریت آقای منصور اساتلو از زندان آزاد شوند و زمینه احقاق حقوق ایشان با برگزاری دادگاه صالح علنی فراهم شود و همچنین تاکید می کنیم که برخورداری از سندیکای مستقل کارگری حق بدیهی و سلب ناشدنی کارگران و زحمتکشان می باشد که مطالبه آن نباید با زندان، اخراج و اذیت و آزار خانواده ها مواجه شود . آنهم در زمانه ای که قبضه کنندگان قدرت شعار "حمایت از محرومان" را سر می دهند .

در پایان موكدا از مسئولان مربوط می خواهیم به خواسته های صنفی رانندگان شرکت واحد توجه نشان داده، زمینه بازگشت به کار شرافتمندانه رانندگان اخراج شده به دلایل سیاسی را فراهم سازند .

قطعنامه هیات موسسان سندیکاهاى کارگری به مناسبت اول ماه مه

گرامی باد اول ماه مه روز همبستگی جهانی کارگران

کارگران، زحمتکشان، مردم شریف ایران : اول ماه مه روز جهانی کارگران، همچنان تکرار می شود و کارگران سراسر دنیا در این روز بزرگ، با برپایی جشن ها، راهپیمایی ها و گردهمایی های آزاد در خیابان ها و میدان های شهرهای مختلف جهان، خواست ها و مطالبات خود را با صدای رسا بیان می کنند، به نفع صلح و علیه جنگ و بی عدالتی جهان سرمایه شعار می دهند و در زیر پرچم اتحادیه ها و سازمان های صنفی - طبقاتی خود به دفاع از منافع خود علیه جهانی سازی سرمایه داری نئولیبرال مبارزه می کنند. مهمترین حلقه این مبارزات را در خیابان های بیشتر شهرهای فرانسه در هفته های اخیر شاهد بودیم که تا حصول نتیجه دلخواه اتحادیه کارگران و دانشجویان ادامه یافت، ما این پیروزی پرشکوه را به طبقه کارگر فرانسه و فرزندان او و به همه کارگران جهان صمیمانه تبریک می گوئیم .

اما متأسفانه در کشور ما ایران، هنوز جشن های اول ماه مه در محیط های بسته، بدون حضور سندیکاها و اتحادیه های مستقل و آزاد و نیرومند کارگری برگزار می شود. با کمال تأسف در میهن ما هنوز بخش های وسیعی از

کلیه اعضای سندیکای اتوبوسرانی شرکت واحد که در روز اول ماه مه دستگیر شده بودند امروز آزاد شدند

خبرنامه امیر کبیر : فاضلی، عباس نجند کودکی، یعقوب سلیمی، محمود حژبری، غلامرضا غلامحسینی، غلامرضا میرزایی، حسن دهقان و غلامرضا خانی. همچنین ابراهیم مددی نایب رییس سندیکا که پس از تجمع کارگران اخراجی در مقابل اداره مرکزی شرکت واحد بازداشت شده بودند و تا کنون نیروهای امنیتی و انتظامی از پذیرفتن مسئولیت بازداشت آنها شانه خالی می کردند با تلاش و پیگیری دیگر اعضای سندیکا و فعالان کارگری آزاد شدند.

شایان ذکر است که منصور اساتلو دبیر سندیکای اتوبوسرانی شرکت واحد با وجود بیش از ۴ ماه، در بازداشت می برد.

نامه ۴۴۵ نفر از شخصیت های سیاسی، دانشجویی و فرهنگی کشور در اعتراض به ادامه بازداشت منصور اساتلو

اینک افزون بر چهار ماه است که منصور اساتلو فعال کارگری به ناحق در بازداشتگاه امنیتی در سلول انفرادی و در شرایطی سخت به سر می برد و پاره ای از گزارشها حاکی از اعمال فشار شدید نامبرده برای اخذ اعترافات غیرواقعی است. او در این مدت از تمامی حقوق انسانی و شهروندی اعم از ملاقات متعارف با خانواده و وکیل و ... محروم بوده است. علی رغم ترفند همیشگی طرح اتهامات گسترده در بدو بازداشت تا کنون هیچ مدرک مستندی از سوی دستگاه قضایی منتشر نشده است. بنیانگذاری و فعالیت در سندیکای کارگری مطابق اعلامیه جهانی حقوق بشر، الزامات عضویت در سازمان جهانی کار و قانون اساسی حق مسلم و بدیهی فعالان کارگری است. از این رو تلاشهای بی وقفه و خستگی ناپذیر منصور اساتلو در بنیانگذاری سندیکای شرکت واحد اتوبوسرانی و پیگیری برای تحقق خواسته های صنفی اعضای این سندیکا ضمن آنکه اقتضای حقوق شهروندی ایشان است، در خور تشویق و قدردانی است. ما امضا کنندگان زیر با الهام از اعلامیه جهانی حقوق بشر، مقاله نامه های جهانی

ها، مراکز علمی - فرهنگی، مراکز درمانی و بیمارستان ها، چاپ خانه ها، مطبوعات، بانک ها و همه مراکز تولید و خدمات اجتماعی باید به اهمیت ضرورت برپایی تشکل های سندیکایی - اتحادیه ای آگاهی یابند. اگر ناآگاهی، بی تفاوتی و بی توجهی به حقوق قانونی در میان کارگران رفع نشود، قطعاً تسلیم طلبی، سرخوردگی و مماشات با اقدامات یکسویه صاحبان سرمایه دوام می یابد. در حالیکه انبوه کارگران نسبت به روابط و مقررات کار بی اطلاع هستند نمی توان انتظار داشت مسوولین، روابط کار کشور را به طور عادلانه برقرار کنند و به آن پای بند باشند. امروز بیش از همیشه، کار آگا هگران در بین توده وسیع کارگران در محل های کار و تولید و خدمات اجتماعی ضرورت جدی و کتمان ناپذیر است. هرگاه کارگران نسبت به مواد قانون اساسی و قانون کار و تامین اجتماعی، آگاهی یابند، هرگاه کارگران نسبت به چگونگی دست یابی به حقوق خود که در قوانین کشور آمده است شناخت داشته باشند، آنگاه می توان اطمینان داشت که طبقه کارگر ایران در راه دست یابی به این حقوق، همبسته و متحد و متشکل در نهاد های صنفی- طبقاتی خود گرد می آیند. نمایندگان خود را بر می گزینند و در راه رسیدن به خواست ها و مطالبات خود، آنان را بی وقفه حمایت می کنند.

کارگران وزحمتکشان شریف ایران! دیر گاهی است که طبقه کارگر ایران بعنوان وسیع ترین جمعیت کشور، و بزرگترین نیروی اجتماعی از حقوقی که در قانون اساسی به او وعده داده شده است محروم است بر همین اساس ما وظیفه خود می دانیم با توجه به این محرومیت و نسبت به آنچه در ایران می گذرد دقت نظر داشته باشیم، به این وسیله اعلام می داریم:

۱. ما خواستار اجرای بی کم وکاست اصل ۲۶ قانون اساسی، به ویژه در تحقق آزادی تشکل یابی کارگران هستیم.

۲. ما خواهان اصلاح فصل ششم قانون کار منطبق با مقاوله نامه بنیادین ۸۷ سازمان جهانی کار هستیم.

۳. ما خواهان احترام و رعایت حقوق کارگران در برپایی سندیکاها و اتحادیه های کارگری و از جمله به رسمیت شناختن سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه هستیم.

۴. ما خواستار آزادی همه کارگران سندیکایی شرکت واحد اتوبوسرانی و بازگشت به کار آنها با پرداخت کلیه حقوق و مزایای دوران بازداشت و بلا تکلیفی شان هستیم.

۵. ما از نمایندگان مجلس شورای اسلامی و مسوولین وزارت کار جدا می خواهیم که از تدوین و تصویب لوایحی که مخل امنیت شغلی و آرامش خاطر جامعه کارگری ایران است بپرهیزند. ما خواهان لغو تمدید اعتبار ماده ۱۹۱ قانون کار و حذف این ماده قانونی از روابط کار هستیم.

۶. تنها از راه ایجاد اشتغال بر مدار تولید است که جوانان از بحران بیکاری و سردر گمی و بیهودگی نجات می یابند. ما خواهان ایجاد مراکز کار و تولید مفید اجتماعی به نفع ایجاد اشتغال جوانان و همه بیکاران هستیم.

۷. واردات بی رویه کالا و وجود اجناس قاچاق، تولیدات داخلی را در آستانه نابودی کامل قرار داده است، واحدهای کار و تولید در شرف ورشکستگی قرار دارند، هر روز تعداد بیشتری از کارگران و زحمتکشان به دلیل تعطیلی کارخانه ها و واحد های صنفی به خیابان ها سرازیر می شوند. ما خواهان محدود سازی واردات کالا و تقویت بنیه تولیدات داخلی هستیم.

۸. تبعیض ناروا علیه زنان کارگر نسبت به مردان، هر روز افزایش می یابد و این تبعیض در نهایت منجر به از دست رفتن فرصت های مساوی بین کارگران اعم از زن و مرد خواهد شد در عین حال حد مزد کارگران زن در بخش های اقتصاد پنهان به میزان نصف مزد کارگری معمول کاهش یافته است و هیچ گونه نظارتی بر آن نیست.

ما خواهان برابر حقوقی مردان و زنان کارگر در سطوح دستمزدی و ساعات کار برابر آنان مطابق قانون هستیم.

۹. شرکت ها و موسسات کاریابی عامل استثمار افسارگسیخته کارگران و زحمتکشان شده اند، این موسسات با عقد قراردادهای اسارت بار و محضری، علاوه بر اخذ تعهدات سنگین و غیر قانونی از جویندگان کار، از کسانی که این کارجویان را ضمانت می کنند نیز تضمین های سنگین می گیرند. ما خواهان برچیدن این بنگاه های معاملاتی ضدبشری هستیم.

۱۰. کودکان، بی پناه ترین بخش جمعیت کشورند، در شرایطی که نیاز به کسب تحصیل و رشد و شکوفایی دارند به کارهای سنگین گمارده می شوند، ما خواستار رعایت مقاوله نامه های بین المللی حقوق کودک در تمامی سرزمین مان هستیم.

۱۱. سندیکا خانه امن کارگران است، قریب ۵ ماه است که خانه کارگران نانوا و پناه تاریخی همه کارگران صنوف تهران بنا به حکم دادستانی مهر وموم شده است، ما خواهان رفع محدودیت از سندیکای کارگران نانوا هستیم.

۱۲. سال هاست منطقه جغرافیایی که در آن زندگی می کنیم، در محاصره قدرت های سلطه گر و در راس آنان امپریالیسم آمریکا است و گرداگرد میهن عزیزمان ایران با حلقه ای از تجاوز و جنگ افروزی محاصره گردیده است، مردم ایران به ویژه کارگران و زحمتکشان برای نجات از بحران های موجود نیاز به صلح و آرامش دارند، ما هرگونه جنگ طلبی و تجاوز را محکوم و می کنیم.

۱۳. متأسفانه علیرغم پذیرش روز جهانی کارگر و تعطیل آن در قانون کار، بسیاری از کارخانجات بزرگ کشور، از جمله واحد های خودرو سازی، این حق قانونی کارگران رعایت نمی شود. ما خواهان اعلام تعطیل رسمی و عمومی روز کارگر برای کلیه مزد و حقوق بگیران هستیم.

۱۴. ما بار دیگر از همه کارگران آگاه و پیشرو می خواهیم با توسل به دانش اتحادیه ای، در واحدهای کار و تولید، آستین همت بالا زده و با اتخاذ شیوه های مناسب و تشکیل هیات های موسس سندیکایی، همکاران خود را نسبت به حقوق و آزادی های سندیکایی - اتحادیه ای آگاه سازند و از این طریق به برپایی سندیکاها و اتحادیه های کارگری جهت کسب منافع و حقوق شان اقدام کنند. چرا که کارگران پراکنده هیچ و کارگران متحد همه چیزند.

پرتوان باد صفوف متحد و آگاه کارگران پیش به سوی تشکیل سندیکاها و اتحادیه های کارگری

۱۱ اردیبهشت ۱۳۸۵

فعالان سندیکای شرکت واحد اتوبوسرانی بازداشت شدند

وبلاگ به نام انسان، عدالت و حقیقت: فاضلی، عباس نجند کودکی، یعقوب سلیمی، محمود حزبری، غلامرضا غلامحسینی، غلامرضا میرزایی، حسن دهقان و غلامرضا خانی. همچنین ابراهیم مددی نایب رییس سندیکا امروز پس از تجمع کارگران اخراجی در مقابل اداره مرکزی شرکت واحد بازداشت شدند و تا کنون نیروهای امنیتی و انتظامی از پذیرفتن مسئولیت این مسئله شانه خالی می کنند.

مدیریت شرکت واحد نیز اساساً منکر برگزاری تحصن امروز صبح شده و از مصاحبه با خبرنگاران طفره می رود.

همسر یکی از رانندگان در تحض امروز رانندگان شرکت واحد قصد خودسوزی داشت که مانع او شدند (سه ماه است که حقوقی دریافت نکرده اند)

امروز برای حمایت از کارگران اخراجی سندیکای اتوبوسرانی شرکت واحد با جمعی از دانشجویان دانشگاههای تهران، پلی تکنیک، رجایی، شریف و ... به تحصن رانندگان اخراجی در جلوی اداره مرکزی این شرکت پیوستیم. حداقل دو برابر تعداد ما نیروی ضد شورش در جلوی ما صف کشیده بود. در جمع متحصنین تعدادی از همسران رانندگان اخراجی حضور داشتند. یکی از این زنان با خود ظرف بنزینی آورده و قصد آتش زدن خود را داشت که با کمک تعدادی از رانندگان جلوی وی را گرفتند. زن دیگری هم بود که صاحبخانه اسباب و وسائش را به بیرون از خانه ریخته بود و آنقدر عصبانی بود که به سرهنگ سپاهی حمله کرد و سیم بلندگوی دستی اش را پاره کرد. سه ماه است که حقوق این کارگران را نداده و در بالاتر کیفی نگهشان داشته اند. فکرش را بکنید چه های این رانندگان و بسیاری دیگر از کارگران در ایران مدتهاست غذای گرم به دهنشان نرسیده است....

حمله ماموران به کارگران شرکت واحد در تهران

کمیته دانشجویی گزارشگران حقوق بشر : تجمع روز جهانی کارگر که به دعوت سندیکای اتوبوسرانی قرار بود ساعت ۱۱ در مقابل مرکز اتوبوسرانی برگزار شود با حمله نیروی انتظامی به زد و خورد منجر شد.

ساعت ۱۱ صبح امروز تعدادی از کارکنان شرکت واحد و تعدادی کثیری از دانشجویان دانشگاههای مختلف با حضور در مقابل مرکز اتوبوسرانی در خیابان هنگام ، با سردادن شعارهایی ضمن بیان مطالبات خود روز جهانی کارگر را گرامی داشتند.

حاضرین با در دست داشتن پلاکاردها و پخش شیرینی و شکلات به سردادن شعارهایی چون " سندیکای مستقل حق مسلم ماست" دانشجو کارگر اتحاد اتحاد"، "دانشجو کارگر پیوندتان مبارک"، "اشتغال مجدد حق مسلم ماست"، "منصور اسانلو آزاد باید گردد" ، "اعتصاب حق مسلم ماست" و ... پرداختند.

اعضای هیئت مدیره سندیکا و بسیاری از دانشجویان و زنان مدافع حقوق کارگران از جمله شرکت کنندگان در مراسم بودند.

شد و به ضرب و شتم کارگران انجامید. در این درگیری چهار نفر از اعضای کمیته برگزاري اول مه کارگران دستگیر شدند که عبارتند از اشرف پیرخضری، وفاق، هیرش نقشبندی و کیومرث.

در حدود ساعت ۱۱ نیروهای رژیم مردم را وادار به رفتن به تالار فجر کردند و عده ای از مردم را با توسل به زور توسط اتوبوس از محل دور کردند و شرکت کنندگان دیگر تجمع خود با ماشین و اتوبوس به سمت تالار فجر راهی شدند.

نیروهای رژیم جمعیتی را که با اتوبوسهای خود به سمت تالار فجر میبردند قصد داشتند که آنها را به ستاد خبری منتقل کنند که با اعتراض مردم روبرو شدند و نیروها مجبور به پیاده کردن آنها از اتوبوس شدند و جمعیت خود راهی تالار فجر شدند.

لازم به ذکر است که زمانی که مردم به تالار فجر رسیدند باز هم با برخورد نیروهای رژیم مواجه شدند. در تجمع کارگران و مردم در جلو تالار فجر یکی از نمایندگان و اعضای کمیته برگزاري قطعنامه و بیانیه ی پایانی روز جهانی کارگر را خواند که با استقبال کارگران روبرو شد. آریان محسنی

بازداشت تعدادی از فعالان سندیکا در تجمع کارگری امروز

ادوارنیوز: تعدادی از فعالان سندیکا و رانندگان شرکت واحد که در تجمع امروز در برابر ساختمان مرکزی شرکت واحد شرکت کرده بودند به همراه دستکم ۵ دانشجویی شرکت کننده در تجمع بازداشت شدند.

ترابیان از اعضای هیئت رییسه سندیکا اسامی افرادی که بازداشتشان مسجل شده است را به شرح ذیل اعلام کرد:

آقایان: فاضلی، عباس نجند کودکی، یعقوب سلیمی، محمود حژبري، غلامرضا غلامحسینی، غلامرضا میرزایی، حسن دهقان و غلامرضا خانی. همچنین ابراهیم مددی نایب رییس سندیکا نیز احتمالاً بازداشت شده است.

ترابیان همچنین از بازداشت دست کم ۵ دانشجویی شرکت کننده در این تجمع خبر داد که اسامی این افراد هنوز مشخص نگردیده است.

با گذشت دقایقی از تجمع، نیروی انتظامی با حضور در میان تجمع کنندگان و تهدید آنان خواستار پایان تجمع شد، اما بسیاری از کارگران با سردادن فریادهایی چون " امروز روز کارگر است، مزد کارگر اخراج کارگراست " و.... در مقابل دستور نیروی انتظامی مقاومت کردند.

در این بین و در حالی که نیروی انتظامی یکی از دانشجویان حاضر در مراسم را مورد ضرب و شتم قرار داده بود، یکی از کارکنان اخراج شده ی شرکت واحد که پسر کوچک خود را بغل کرده بود با فریادهای: بیاید من را بزنید، ۳ ماه است حقوق نگرفته ایم، زن و بچه هایمان گرسنه اند، من را بزنید، من را بزنید" باعث جلب توجه رهگذران و ابراز همدردی آنان شد.

با پررنگ شدن حضور نیروهای امنیتی و حضور گارد ویژه برخورد با تجمع کنندگان آغاز گردید و تعداد کثیری از دانشجویان و افراد حاضر در محل، بازداشت شده و سایرین نیز مورد ضرب و شتم قرار گرفتند.

حاضرین با شعار " نیروی انتظامی خجالت خجالت"، "ولش کن ولش کن " انزجار خود را از برخورد سرکوبگرانه نیروهای امنیتی اعلام کردند.

کیوان رفیعی فعال سیاسی، از جمله بازداشت شدگان تجمع بود.

وی که یکبار توسط نیروهای انتظامی بازداشت و با کمک سایرین آزاد شد ؛ در حال بازگشت مجددا دستگیر و به همراه دیگر بازداشت شدگان به مکان نامعلومی منتقل شد.

در حال حاضر از سرنوشت بسیاری از شرکت کنندگان در تجمع اطلاعی در دست نیست و احتمال می رود تعداد بازداشت های این تجمع در همان دقایق اولیه، به بیش از ۱۵ مورد رسیده باشد.

کمیته دانشجویی گزارشگران حقوق بشر ضمن اعلام انزجار از برخورد صورت گرفته با کارگران در روز جهانی کارگرو اعلام همبستگی با کارگران و کارکنان شرکت واحد، خواستار آزادی فوری و بی قید و شرط تمامی بازداشت شدگان می باشد.

دستگیری چهار نفر از اعضای کمیته برگزاري اول مه

امروز ۲ شنبه یکم ماه می سال ۲۰۰۶ میلادی مراسم روز جهانی کارگر در ساعت ۱۰ با حضور صدها نفر از کارگران در مقابل اداره کار و تامین اجتماعی صورت گرفت. این اجتماع با درگیری چند نفر از کارگران و نیروهای رژیم به تشنج کشیده

• لطفا اخبار و اطلاعات خود را به •
• آدرس زیر E-Mail کنید •
• karegari@ranjbaran.org •

تظاهرات شکوهمند کارگران ایران خیابان طالقانی را به لرزه درآورد

در مراسم روز جهانی کارگر، تظاهرکنندگان خواهان برکناری وزیر کار احمدی نژاد شدند

ساعت ۱۱ صبح است در حالیکه سخنران خانه کارگر پایان مراسم را اعلام میکند و از کارگران می‌خواهد به آرامی مراسم را ترک کرده و سوار اتوبوسهای خود شوند ولی کارگران اعتراض می‌کنند مگر این همه راه آمده ایم که با یک قطعنامه بر گردیم کارگر ان با شعار کوبنده خود .

فلسطین را رها کن
فکری به جیب ما کن
فرانسه را نگاه کن
فکری به حال ما کن

خواهان جوابگوئی مسولان به خواسته خود می‌شوند .

جمعیت عظیم کارگران از سخنرانی سخنرانان خانه کارگر به خشم آمده و خواهان طرح خواسته های خویش می‌باشند.

وزیر بی لیاقت استعفاء کن
وزارت را رها کن

اتحاد اعتصاب حق مسلم ماست
امنیت شغلی خواست اساسی ما
کارگران یک صدا ازدوستان خودمی
خواهند به صدای مجری گوش فرا نداده
به تظاهرات ادامه بدهند.

امروز هزاران کارگر برای شرکت در راهپیمائی روز جهانی کارگر به خیابان طالقانی آمده اند امروز خیابان طالقانی مملو از کارگرانی است که فقط خواست خود را شعار می دهنددر لحظه به جمعیت اضافه میشود.

امنیت شغلی خواست اساسی ماست
قراردادهای موقت ملغی باید گرد

استخدام استخدام
ننگ بر این زندگی

زندانی سیاسی آزاد باید گرد
تشکل تشکل حق مسلم ماست

کارگران از محل تریبون سخنرانی جداشده وبا صف فشرده با شعاراتحاد اتحاد کارگران اتحاد.

دانشجوکارگر پیوندتان مبارک به سمت دانشگاه تهران به حرکت در آمده اند.

سخنرانی های امیدوارکننده یا انتقادی ایراد کردند، اما حضور صدها و شاید هزاران کارگری که از قم، کاشان، قزوین، اصفهان و دیگر شهرهای ایران خود را به پایتخت رسانده بودند تا بگویند چندین ماه است حقوق نگرفته ایم و خانواده هایمان گرسنه هستند، به تجمع امسال که در مقابل سفارت سابق آمریکا برگزار شد، شکل دیگری بخشیده بود.

علیرضا محبوب، دبیرکل خانه کارگر و نماینده مجلس در ابتدای مراسم با ابراز نگرانی از وضعیت معیشتی کارگران، از اخراج بی رویه کارگران واحدهای تولیدی انتقاد کرد و گفت: از دولت انتظار داریم برای رفع این مشکل تدبیری اتخاذ کند. وی زمانی که به پرداخت نشدن حقوق و مزایای بسیاری از واحدهای بحران زده اشاره کرد و اظهار داشت اگر تاکنون سکوت کرده ایم، به خاطر حفظ مصالح نظام بوده، عده ای از کارگران با سینه زنی و کوبیدن پای بر زمین فریاد زدند گرسنه ایم، گرسنه، این همه شرمندگی، مرگ بر این زندگی.

در ادامه مراسم نیز زمانی که ماموران نیروی انتظامی با اهدای گل و شیرینی روز کارگر را به حاضرین تبریک می گفتند و سعی در برقراری نظم و آرامش داشتند، عده ای با اعتراض عنوان کردند به جای شاخه گل، حق فرزندان گرسنه ما را بدهید.

پس از سخنان کوتاه دکتر علی ربیعی، دیگر عضو خانه کارگر، کارگران یکصدا خواهان برکناری محمد جهرمی، وزیر کار به دلیل سیاسی کاری های وی شدند و عنوان کردند چنانچه دخالت های وزارت کار در تشکیلات کارگری تداوم یابد، بدون هیچ ملاحظه ای اقدام به برپایی تجمعی دیگر در مقابل ساختمان وزارت کار خواهند کرد و سپس شعار دادند وزیر بی کفایت؛ استعفا استعفا و خواهان تجدیدنظر رئیس جمهوری اسلامی در انتخاب وزیر کار شدند. ربیعی در بخشی از سخنانش خطاب به مسولان وزارت کار گفته بود، نمی توانید آزادی ها را محدود کنید، زیرا برخورد با نهادهای مدنی، به نفع هیچ کس نیست و از تلاش برای حذف نهادهای مدنی در درازمدت چیزی جز زیان نصیبتان نخواهد شد و ما هشدار می دهیم که اصول را قربانی منافع کوتاه مدت نکنید.

سخنران بعدی نیز حسن صادقی معاون دبیرکل خانه کارگر بود که گفت: امروز

امروز دوشنبه در تهران دهها هزار کارگر، بازنشسته و دانشجو با حضور در تجمعی بزرگ روز جهانی کارگر را گرمی داشتند، اما حضور هزاران کارگری که از شهرهای مختلف خود را به پایتخت رسانده بودند تا بگویند چندین ماه است حقوق نگرفته ایم و خانواده هایمان گرسنه هستند، به تجمع امسال که در مقابل سفارت سابق آمریکا برگزار شد، شکل دیگری بخشید. علیرضا محبوب دبیرکل خانه کارگر و نماینده مجلس نسبت به وضعیت معیشتی کارگران ابراز نگرانی شدید کرد. زمانی که ماموران نیروی انتظامی با اهدای گل و شیرینی روز کارگر را به حاضرین تبریک می گفتند، عده ای با اعتراض عنوان کردند به جای شاخه گل، حق فرزندان گرسنه ما را بدهید. پس از سخنان کوتاه دکتر علی ربیعی، دیگر عضو خانه کارگر، کارگران یکصدا خواهان برکناری محمد جهرمی، وزیر کار به دلیل سیاسی کاری های وی شدند. سخنران بعدی حسن صادقی معاون دبیرکل خانه کارگر بود که گفت: امروز جوانان ایرانی با مشاهده وضعیت زندگی و موقعیت اجتماعی پدران خود از این که کارگر نامیده شوند، شرمنده هستند.

امروز اول مه، روز جهانی کارگر است، روزی که سالها است با برگزاری همایش هایی در نقاط مختلف جهان همراه است؛ همایش هایی در دفاع از حقوق کارگر. در حالی که در آمریکا امروز دوشنبه به مناسبت همین روز میلیون ها کارگر مهاجر دست از کار کشیدند تا در حمایت از کارگران غیرقانونی در این کشور به خیابان ها بروند و در حالی که در روسیه این مراسم با حضور بیش از دو میلیون نفر در اعتراض به ضعف دولت در مبارزه با روند رو به گسترش سرمایه داری برگزار شد، در ایران نیز پژواک صدای کارگران امروز در اینجا و آنجا شنیده شد.

فریبرز سروش (روزنامه نگار، تهران): اگرچه امروز دوشنبه در تهران دهها هزار کارگر، بازنشسته و دانشجو با حضور در تجمعی بزرگ، روز جهانی کارگر را گرمی داشتند و تعدادی از مسولان تشکل های خانه های کارگری نیز برای حاضرین

جوانان ایرانی با مشاهده وضعیت زندگی و موقعیت اجتماعی پدران خود از این که کارگر نامیده شوند، شرمنده هستند. در پایان این گردهمایی بزرگ که توام با درگیری های پراکنده ای نیز بود ساعت یازده صبح با قرانت بیانیه ای رسماً خاتمه یافت

کارگران "فرخ مه نخ" قزوین در بازداشت به سر می‌برند
شرکت ۱۰۰ میلیارد تومانی را ۱۰۵ میلیون تومان واگذار کرده‌اند

جمعی از کارگران شرکت "فرخ مه نخ" قزوین که در مراسم راهپیمایی روز جهانی کارگر در تهران شرکت کرده بودند، خبر از بازداشت ۲۰ نفر از کارگران این واحد دادند.

به گزارش خبرنگار گروه کارگری ایلنا، این کارگران گفتند: ۸ ماه است حقوق نگرفته و مدت ۵ روز است اعتصاب کرده‌ایم، به همین دلیل تعدادی از کارگران در بازداشت به سر می‌برند.

این کارگران اظهار داشتند: به ریاست‌جمهوری، مجلس، وزارت صنایع و استانداری قزوین مراجعه کرده‌ایم، اما تا کنون نتیجه‌ای نداشته است.

این کارگران گفتند: شرکت ۱۰۰ میلیارد تومانی را به قیمت ۱۰۵ میلیون تومان واگذار کرده‌اند.

کارگران فرخ و مه نخ، گفتند: ۳۰۰ میلیون تومان پس‌انداز کارگران و ۱۲۰ میلیون تومان اعتبار تعاونی مصرف توسط مدیران این مجموعه حیف و میل شده است.

آنان، با تاکید بر این که شرکت فرخ و مه نخ قزوین جز بهترین‌های خاورمیانه بود، گفتند: ۳ هزار کارگر به ۸۰۰ کارگر کاهش یافته است، آیا این کار جای تاسف ندارد.

گزارش شرکت کنندگان در تظاهرات اول ماه مه در تهران

در زیر به بیان مشاهدات خود در جریان تجمع روز کارگر در خیابان هنگام می پردازم:

تجمع با اندکی تاخیر در مقابل ساختمان اداری شرکت واحد شروع شد. در ابتدا فقط تعداد کمی از کارکنان شرکت واحد حاضر بودند ولی در فاصله کوتاهی جمعیت زیاد شد و در مجموع چیزی حدود ۲۰۰ کارگر و دانشجو در تجمع شرکت کردند. روی ساختمان شرکت واحد نوشته ای روی پارچه با این مضمون نصب شده بود: «به اطلاع همکاران و مراجعین محترم می‌رساند که هیچ بازگشت به کار و استخدامی نداریم.» در ابتدا از نیروی انتظامی خبری نبود و فقط حراست شرکت واحد حضور داشت ولی بعد از نیم ساعت نیروی انتظامی در محل حضور یافت. شعارهایی که داده می‌شدند در دفاع از حق ایجاد تشکل مستقل، حق اعتصاب، بازگشت به کار کارگران اخراجی، آزادی منصور اسانلو و پیوند جنبش دانشجویی و جنبش کارگری بودند. تعدادی از دختران دانشجو و خانمها هم در تجمع شرکت کرده بودند. دانشجویان و کارگران در حالی که نوشته هایی به مناسبت روز کارگر در دست داشتند در دو طرف خیابان ایستاده و شعارها را تکرار می‌کردند. اعلامیه هایی هم از طرف سندیکای شرکت واحد، کمیته پیگیری برای ایجاد تشکل مستقل کارگری و پیام همبستگی کارگران زاهدان هم به دست تجمع کنندگان و عابران داده شدند. نیروی انتظامی مرتب به جمعیت هشدار می‌داد که خیابان را مسدود نکنند و این در حالی بود که خودشان بیش از همه خیابان را مسدود کرده بودند. اولین برخورد جدی نیروی انتظامی با تجمع کنندگان به این صورت انجام شد که یک نفر با لباس شخصی دانشجویی را که با موبایل از تجمع عکس گرفته بود دستگیر و به طرف نیروی انتظامی برد در این هنگام تجمع کنندگان فریاد زدند نیروی انتظامی خجالت خجالت! چند نفر از صف تظاهرات در کنار خیابان جدا شده و به طرف شخص بازداشت شده رفتند تا او را آزاد نمایند و در نهایت نیروی انتظامی مجبور به آزاد کردن او شد. رفته رفته به تعداد افراد نیروی انتظامی افزوده می‌شد که علاوه بر باطوم، اسلحه کمربندی هم در اختیار داشتند و

مردم هم گهگاه هشدار می‌دادند که فلان آدمی که لباس شخصی دارد اطلاعاتی است. در خیابان محل تجمع کمی هم ترافیک بود ولی ماشینها به تدریج رد می‌شدند و نظرشان به تجمع و شعارها جلب می‌شد تا اینکه نیروی انتظامی دو طرف خیابان هنگام را مسدود کرد و تعداد زیادی مامور که با موتور به محل آمده بودند جمعیت را محاصره کردند. پس از آزادی دانشجوی بازداشت شده جدال لفظی هم بین تجمع کنندگان و فرمانده نیروی انتظامی در گرفت که طی آن یکی از کارکنان شرکت واحد ضمن بیان مشقات کارگران آرزو کرد که نابودی جمهوری اسلامی را ببیند. سپس بین تجمع کنندگانی که در قسمت جنوبی خیابان بودند و نیروی انتظامی برخوردی روی داد که در طی آن نیروی انتظامی تعدادی از افراد را مضرور و ۵ نفر از جمله دانشجویی را که در ابتدا بازداشت شده بود را دستگیر کرد و بقیه جمعیت به طرف شمال خیابان فرار کردند. من هم مجبور شدم که پلاکاردی را که در دست داشتم رها کنم و همراه جمعیت فرار کنم. نیروی انتظامی که جمعیت را محاصره کرده بود جلوتر آمد طوری که مردم کاملاً در پیاده رو قرار گرفته بودند و آنها در فاصله چند متری از کنار خیابان و ماشینهای پارک شده جمعیت را تحت نظر داشتند. آقای مددی از فعالین سندیکای شرکت واحد سعی کردند جو را آرام نمایند و گفتند که با نیروی انتظامی مذاکره نموده اند و از آنها قول گرفته اند که تمامی دستگیر شدگان آزاد شوند. البته بعضی افراد هم اعتراض کردند و گفتند که اگر قرار است آنها آزاد شوند پس چرا دستگیرشان کردند؟ آقای مددی و فعالین سندیکا از مردم خواستند که به تجمع خود خاتمه دهند. فرمانده نیروی انتظامی هم به مردم قول داد که با سردار طلایی وقت ملاقات می‌گیرد و ترتیب آزادی دستگیر شدگان را می‌دهد. البته اکثر حضار خواستار ادامه حرکت و آزادی فوری دستگیر شدگان بودند ولی با پا در میانی آقای مددی حاضر به خاتمه تجمع شدند. فرمانده نیروی انتظامی صریحاً به مردم قول شرف داد که اگر تجمع خاتمه پیدا کند کسی تحت پیگرد قرار نمی‌گیرد. مردم آرام آرام شروع به ترک مکان کردند ولی به محض اینکه جمعیت باز شد تعدادی از افراد نیروی انتظامی به سمت یکی از سخنرانان حمله کردند و او را با زور به طرف دیگر خیابان بردند. فرد دستگیر شده مقاومت زیادی کرد و مجبور شدند او را روی زمین بکشند و لباسش را پاره کنند؛ او مرتب فریاد می‌زد: «آقای مددی! آقای مددی!» ولی آقای مددی عکس العملی نشان ندادند. نیروهای انتظامی

اخبار و گزارشات روزانه کارگری
 و اخبار مهم ایران در سایت
 مجله خبری ایران و جهان
آینه روز
www.ayenehrooz.kulando.de

فرد دستگیر شده را با زور و کتک سوار یک اتومبیل شخصی نموده و به سرعت از محل دور شدند، یعنی به بیان بهتر او را ربودند، انگار نه انگار که فرمانده نیروی انتظامی قول شرف داده بود که شخص دیگری تحت تعقیب قرار نمی گیرد و بازداشت شدگان هم به زودی آزاد می شوند.

در تظاهرات روز کارگر مجموعاً ۶ نفر دستگیر شدند که هم از کارگران و هم از دانشجویان بودند.

فرهاد

مبارزه برای سندیکا ادامه دارد...

گفتگو با یکی از فعالین جنبش کارگری به مناسبت اول ماه، همکار اخبار روز، آقای صادق کارگر، گفتگویی با یکی از فعالین جنبش کارگری در ایران انجام داده است. در این گفتگو آخرین وضعیت سندیکای کارگران شرکت واحد و منصور اسانلو رئیس هیات مدیره ی آن، استدلال های کارگران برای دفاع از حقوق سندیکایی خود و تدارکات به مناسبت اول ماه مه، مورد بحث قرار گرفته است.

• ضمن تبریک روز جهانی کارگر، برایمان در مورد آخرین وضعیت کارگران شرکت واحد، وضعیت سندیکا، آقای اسانلو، کارگران اخراجی و مسایل مربوط به آن ها بگوئید.

□ در آستانه ی نوروز، پس از آن که تمام رهبران به استثنای آقای اسانلو آزاد شدند، ما خوشحال شدیم، اما نگرانی مان به دلیل آزاد نشدن اسانلو بیشتر شد. به خصوص که در همان موقع خبردار شدیم منصور حیات غیبی را مدت کوتاهی پس از آزاد شدن دوباره بازداشت کرده اند. اما خوشبختانه ایشان را دوباره آزاد کردند، ولی در مورد اسانلو هنوز دارند سرسختی می کنند. بعد از آزادی رهبران سندیکا، آن ها با استقبال بسیار گرم کارکنان شرکت واحد، فعالین سندیکایی رشته های دیگر، دانشجویان، روشنفکران، فعالین سیاسی و اجتماعی مواجه شدند. جالب این که همه ی آن هایی که از زندان آزاد شده بودند، روحیه ی بسیار خوبی داشتند و آن طور که برای ما تعریف می کردند، این روحیه در زندان و در میان تمام افراد بازداشت شده بالا بوده است. به هر حال استقبال از کارگران آزاد شده آن قدر زیاد بود که ما برای دیدن آن ها چند روزی را باید منتظر نوبت می بودیم. این روحیه، این استقبال و این همبستگی نوید

بخش است. به خصوص برای ما فعالین کارگری. چون می بینیم که جامعه و گروه های اجتماعی مختلف حمایت می کنند. مردم عادی همدردی نشان می دهند و کارگران مرعوب بگیر و ببندها و بهتان زدن های زندانبانان و نیروهای امنیتی نمی شوند. وقتی که ۱۲۰۰ کارگر مقاومت می کنند تا آن ها را به زندان ببرند، خیلی معنی دار است. و این مساله دلیل دارد. این دلیل باید مورد شناسایی قرار بگیرد. برای راه گشایی های آتی.

• نمی دانید علت ادامه ی بازداشت منصور اسانلو، دبیر سندیکا، چیست؟ چرا همه را فعلاً آزاد کرده اند، اما از آزادی ایشان خودداری می شود؟

• رهبران آزاد شده سندیکا چه می گویند. برنامه های آن ها برای آینده را می دانید؟

□ به طور جسته و گریخته گفته شده که دلیل نگه داشتن ایشان، ظاهراً سفر وی در گذشته به خارج از کشور بوده است. از طرف دیگر، به طوری که ما شنیده ایم، منصور در زندان بسیار عالی پایداری کرده و از سندیکا، حقوق سندیکایی و قانونی بودن اقدام خود و همکاریش دفاع کرده و حاضر نشده است اتهامات دیگری را که به ایشان نسبت داده اند، قبول کند. مقامات امنیتی و دولتی می خواهند به هر قیمت شده او را وادار به اعتراف به اعمال ناکرده کنند، تا نگذارند او مظهر مقاومت سندیکایی و حقوق مدنی شود. خیلی از کسانی که آن ها گرفتند و به جرم شرکت در اعتصاب و عضویت در سندیکا به زندان بردند، نسل تازه ای از فعالین سندیکایی هستند که در جریان تدارک، تشکیل و فعالیت های سندیکای واحد تربیت شده اند. یعنی می خواهم عرض کنم که این همه علیه سندیکا و فعالیت سندیکایی تبلیغ شده و این همه فعالیت سندیکایی هزینه دار است در این مملکت، آن وقت این همه آدم می آیند و فعالیت می کنند و پایش هم می ایستند. به این آدم ها که همگی کارکنان و رانندگان زحمت کش هستند، نمی توانند اتهام بزنند. اگر هم اتهام بزنند، برایشان گران تمام می شود چون مردم خواهند گفت که ببینید با زحمتکشان چگونه رفتار کرده اند که آن ها فرضاً دنبال این و آن افتاده اند. از بعضی آژادشدگان شنیدم که نوشته ای را جلوی آن ها می گذاشتند که امضا کنند ولی آن ها روحشان هم از آن چیزهایی که قرار بود بپذیرند و امضا کنند، خبر نداشت. عده ای را هم سعی کرده بودند تطمیع کنند. ولی به علت هماهنگی، آگاهی و وجدان طبقاتی و انسانی کارگران زندانی و قضایی که سندیکا توانسته بود حتی در بازداشت گاه درست کند، موفق نشده بودند. یکی از بازداشت شدگان

□ آن ها، همان طور که دارند نشان می دهند، سندیکا را قانونی می دانند، و می خواهند به فعالیت ادامه دهند. آن ها می گویند سندیکا مورد حمایت است. کارگران از طریق مجمع عمومی و به طور دموکراتیک سندیکا را مجدداً فعال کرده اند و همه کسانی که در هیات مدیره سندیکا هستند، منتخب کارگران هستند. سندیکا در اداره ی کار ثبت شده است، و از همه مهم تر طبق مقوله نامه های ۸۷ و ۹۸ سازمان بین المللی کار که هم دولت ایران و هم خانه کارگر آن را پذیرفته و اجرای آن را متعهد شده اند، سندیکا در هیچ جای جهان، آن طور که عرف است، احتیاج به اجازه گرفتن از وزارت کشور ندارد. این ها دلیل و برهانی است که کارگران برای قانونی بودن و مطابق عرف بودن فعالیت خود دارند. تقصیر کارگران چیست، که آقای قالی باف یک فرد نظامی است و اطلاع از مسایل حقوقی و اجتماعی ندارد و فکر می کند چون سندیکا در وزارت کشور ثبت نشده، غیرقانونی است. در زمان رژیم پیشین هم هیچ وقت نمی گفتند سندیکا باید در وزارت کشور ثبت بشود، تا بتواند فعالیت کند. آن موقع هم سندیکاها به لحاظ قانونی باید می رفتند در قسمت سازمان های کارگری و کارفرمایی خود را ثبت می کردند. ما با ثبت در اداره ی کار مخالفتی نداریم، ولی وزارت کار هم نمی تواند مانع تشکیل سندیکا شود.

• با این که می گویند سندیکا غیرقانونی است، اما ده ها سندیکای کارفرمایی از اول انقلاب تاکنون تشکیل شده اند که دولت و مقامات امنیتی و قضایی کاری به آن ها ندارند. آن ها واقعا آزاد و مختار و قدرتمند هستند. چرا از آن ها ایراد گرفته نمی شود و چرا آن ها لازم

نیست در وزارت کشور ثبت نام کنند؟

□ سوال خوبی است. واقعا همینطور است. اما مشکل این نیست. مشکل این است که این ها از بدترین نوع رژیم های سرمایه داری در دنیا هستند. چون همه چیز را برای سرمایه داران می خواهند. آن ها حتی حاضر نیستند به کارگران اجازه دهند تا با تشکیل سندیکای واقعی از حقوق صنفی و اجتماعی خودشان دفاع کنند. این ها با سندیکاهای کارگری مخالفند، سندیکای کارفرمایی که مال خودشان است. هر چه مال خودشان باشد، خوب است، اما برای دیگران جرم نابخشودنی و مستوجب عقوبت است! آیا تا به حال شما شنیده اید که یک نفر را به دلیل تشکیل سندیکای کارفرمایی تحت پیگرد قرار دهند؟ با همه ی این احوال ما اصولا با تشکیل سندیکاهای کارفرمایی مخالف نیستیم. آن ها هم حق دارند طبق مقاله نامه های ۸۷ و ۹۸ تشکیل و از حقوق خود دفاع کنند. اما در مقاله نامه ها گفته نشده است که تنها کارفرمایان حق دارند اتحادیه تشکیل بدهند. در آن جا گفته شده کارگران و کارفرمایان حق دارند آزادانه اتحادیه های خود را بدون دخالت دولت و منع قانونی، به وجود آورند. و در مقاله نامه مربوط به پیمان های دسته جمعی که مکمل مقاله نامه های مربوط به تشکیل است، گفته شده که اتحادیه های کارگری و کارفرمایی می توانند از طریق مذاکره، پیمان های دسته جمعی منعقد کنند. الان در همه جای دنیا که حقوق سندیکایی پذیرفته شده، این طور رفتار می شود. حتی بر سر این موضوع ممکن است توافق شود که کار به اعتصاب و به پس از اعتصاب بکشد. اما همه ی این رفتارها مجاز و قانونی هستند. در ایران کارگر نماینده ندارد، خودشان می برند و می دوزند. کارفرما و دولت که خودش هم کارفرمای بزرگی است، با هم تصمیم می گیرند. آیا این حق کشی و ظلم نیست؟ این ها که این همه از عدالت صحبت می کنند چه جوابی دارند که بدهند؟

• تلاش دیگر فعالین کارگری برای تشکیل سندیکا چقدر پیشرفت داشته است؟

□ تلاش ها در همه جا ادامه دارد. در برخی از واحدها و رشته ها که تولید جریان دارد و واحد دارای آینده است، یعنی خطر ورشکستگی و تعطیلی ندارد، شانس و امکان تشکیل سندیکا بیشتر است. ولی در همه جا تلاش هست. اما تشکیل سندیکا و تشکل در واحدهای بخش خدمات الان بیشتر از بخش صنایع است. چون صنایع ایران به دلایل

گونگون مثل واردات بی رویه کالا، عدم حمایت دولت از بخش تولید، سیاست های مالیاتی، بهره های بالا، ناپایداری سیاسی و اجتماعی و تمایل سرمایه به شرکت در فعالیت های تجاری کوتاه مدت و پر بازده، با مشکلات متعددی مواجه هستند. در چنین شرایطی صنایع ایران متزلزل و کارگران همواره در معرض بیکاری هستند. به همین دلیل و ترس از بیکاری تمایل در این گونه واحدها برای تشکیل سندیکا، از بخش های دیگر کمتر است. مثلا تمایل در میان معلمان، پرستاران، کارکنان رسانه ها، کارمندان بخش دولتی بسیار بالا است و پیشرفت های قابل توجهی هم در این ارتباط به وجود آمده است. در صنایع اتوموبیل سازی هم تمایل به تشکل در سال های اخیر تقویت شده است.

• برای اول ماه مه برنامه ی ویژه ای وجود دارد؟

□ متأسفانه برنامه ی ویژه ای وجود ندارد، اما برنامه های ویژه هست. درست مثل همیشه این بار هم هر کسی می خواهد کار خودش را بکند و ساز خودش را بزند. هر چه ما جلو می رویم، به جای این که از تعداد گروه های کوچک کم شود و به شمار گروه های بزرگ و جدی تر اضافه شود، می بینیم که هر چند وقت یک بار یک چند نفر تازه ای می آیند و آن ها هم می خواهند خودشان باشند. من نمی دانم آیا واقعا دلیلی برای وجود این همه گروه ها وجود دارد؟ آیا واقعا هر چند تا از این ها نمی توانند در یک قالب بگنجند؟ این همه تفرقه و پریشانی حیرت آور است. ولی به هر حال، تا آن جا که من می دانم، فعالین سندیکایی در تدارک جشن هستند. ما هر طور شده، امسال هم مراسم روز جهانی کارگر را خواهیم داشت. امیدواریم که بتوانیم بهتر از گذشته و با شرکت تعداد بیشتری از کارگران و علاقمندان این کار را بکنیم.

• خانه کارگر چه؟

□ خانه کارگر امسال وضعیتش خیلی بدتر است. چون دولت احمدی نژاد به خاطر مناسبات و وابستگی خانه کارگری ها به رفسنجانی، در آن ها انشعاب به وجود آورد و عده ای از آن ها را تطمیع و با خود همراه کرده است. دار و دسته محبوب و صادقی را غیرقانونی اعلام کردند. محبوب که قبلا گفته بود امسال اول ماه مه می خواهد نمایش قدرت بدهد و مطالبات کارگری را مطرح کند، به ناگاه اعلام کرد قرار شده است تظاهرات آن ها مقابل سفارت سابق آمریکا

برگزار شود و شصت درصد شعارها هم در رابطه با تهدیدات علیه ایران و هتک حرمت به پیغمبر اسلام است و بقیه شعارها هم به قول خودش شعارهای صنفی خواهد بود. اعلام این برنامه معلوم می کند که این ها برای بقای خودشان حاضر هستند حتی بیشتر از گذشته به ساز دولت برقصند و معلوم است که این تظاهرات با این که خیلی دارند تدارک می بینند و از تمام شهرستان ها قرار است نیرو جمع کنند و به تهران بیاورند، فرمایشی و برای نشان دادن نیرو و جهت معامله با دولت است. این بار هم مثل همیشه منتهی به شکل دیگری، روز کارگر توسط این نهاد دولتی، به انحراف کشانده می شود و وجه المصالحه معاملات کثیف این جماعت ضدکارگر قرار می گیرد.

• فکر می کنید کارگران امسال هم بتوانند مانند سال های قبل، کنترل این تظاهرات را از دست گردانندگان آن در آورند و جهت تظاهرات را به سود مطالبات خود تغییر دهند؟

□ امسال گفته اند که باید به شدت کنترل شود که غیرخودی ها نتوانند در این تظاهرات رسوخ کنند. اما من فکر نمی کنم بتوانند. مگر این که بخواهند با جمع آوری افراد خودی و محاصره آن ها به هنگام تظاهرات، از ورود کارگران عادی جلوگیری کنند. اصولا کارگران به دلیل نارضایتی شدید، دیگر کنترل شدنی نیستند.

• از شعارهای صنفی آن ها خبر دارید؟

□ شعارهای آن ها بیشتر مربوط به قراردادهای موقت کار، مخالفت با غیرقانونی شدن شوراها اسلامی کار، اعتراض به سطح دستمزدها و این جور مسائل خواهد بود.

• شعارهای کارگران و گروه های مستقل چه خواهد بود؟

□ حق تشکل، پذیرش مقاله نامه ها و اجرای آن ها، حق کارگران برای تشکیل سندیکا، آزادی منصور اسانلو، افزایش دستمزد، امنیت شغلی، حق اعتصاب، پیمان های دسته جمعی، حمایت از بخش تولید، حمایت از کودکان کار، رفع تبعیض جنسی و رفع موانع کار زنان، افزایش دستمزد بازنشستگان از مهم ترین شعارها هستند...

دیدار نمایندگان کمیسیون ارتباطات سندیکایی ایران با رهبری فدراسیون سندیکای جهانی

کمپروسورسازي شیراز تعطیل است این
کارگران ۴ ماه حقوق طلبکارند

با وجود بازار مناسب فروش" کمپروسورسازي یخچال پاندا" با ۱۴۰ کارگر از ابتدای سال تا کنون تعطیل است . به گزارش خبرنگار گروه کارگری، "رسول کنور تبریزی" علت تعطیلی این کارخانه را نامعلوم خواند . مسوول کانون هماهنگی شوراهای اسلامی کار استان فارس تصریح کرد : تعطیلی این واحد و بیکاری ۱۴۰ کارگر آن در شرایطی اتفاق افتاده که ۱۲ هزار سفارش خرید کمپروسور یخچال وجود دارد

احکام صادره بر علیه کارگران سقز از سوی دادگاه تجدید نظر لغو شد

دادگاه تجدید نظر شعبه ۷ استان، حکم صادره قبلی بر علیه دستگیرشدگان اول ماه مه سال ۱۳۸۳ سقز را لغو نمود و آنرا به وکلای آنها اعلام کرد.

محسن حکیمی، جلال حسینی، محمود صالحی، محمد عبدی پور و برهان دیوارگر در ارتباط با تدارک برگزاری اول ماه مه سقز در سال ۱۳۸۳ برای مدتی به زندان افتادند و پس از آن تحت پیگرد دستگاه قضایی رژیم قرار گرفتند و به بین ۲ تا ۵ سال زندان محکوم شده بودند. کارگران نامبرده به احکام صادره اعتراض نمودند و سرانجام در نتیجه استقامت خود آنها و اعتراضات عمومی در کردستان و ایران و پشتیبانی بین المللی، این احکام در این مرحله لغو گردیدند

گفت، ما در این کار بسیار جدی هستیم و از پیوستن سندیکاها به فدراسیون استقبال می کنیم. در پاسخ به انتقادات کمیسیون نسبت به برخی عمل کرد هیئت رئیسه فدراسیون در رابطه با ایران بخصوص رابطه فدراسیون با خانه کارگر، جرج ماوریکوس گفت ما یک رهبری جدید هستیم که می خواهیم در تمام موارد از این پس شفاف و جدی رفتار کنیم. در رابطه با سؤال اعضای هیات ایرانی که چرا دبیر خانه کارگر به کنگره دعوت شد، وی، چنین پاسخ داد:

حضور محبوب (دبیر خانه کارگر) به عنوان مهمان در کنگره پانزدهم ما در هاوانا به درخواست خودش صورت گرفت، ما سیاست های خودمان را اعلام کرده ایم و هرکسی با آنها موافق بود می توانست به عنوان مهمان شرکت کند، اما این به معنی تغییر سیاست های ما در باره آنها نبود. ما همه مسائل سندیکایی را با دقت دنبال می کنیم، تقریباً هر هفته هیئت هایی از کشورهای مختلف به این جا می آیند و با ما گفتگو می کنند. هیئت از عراق نیز چندی پیش در اینجا بود و با ما گفتگو کرد. ما حاضر هستیم به حرفهای همه گوش کنیم و حرفهایمان را به دیگران بزنیم. آنها از ما خواستند که از دولت جدید عراق حمایت کنیم، ولی ما پیش نهاد آنها را نپذیرفتیم.

ما می خواهیم طبق مصوبات کنگره مان رفتار کنیم و مصوبات آن را راهنمای عمل خویش قرار دهیم. ما مخالف تجاوز امپریالیسم آمریکا به عراق و اشغال این کشور هستیم. وی قول داد که مسائل مهم مطرح شده توسط اعضای گروه ایران را در جلسه ماه اکتبر شورای رهبری فدراسیون مطرح کند. دبیر اول فدراسیون آقای جرج ماوریکوس تاکید کرد که هر کدام از سندیکاها و تشکل های مستقل ایرانی اگر تقاضایی تا قبل از جلسه آتی شورای رهبری فدراسیون که در ماه اکتبر است برای ما بفرستند، با جدیت و علاقه مندی دنبال خواهیم کرد. وی در ادامه صحبتهایش اظهار امیدواری کرد که ارتباط کمیسیون با فدراسیون فعالانه ادامه پیدا کند و کمیسیون آنها را از تحولات کارگری ایران مطلع کند.

کمیسیون ارتباطات سندیکایی ایران
۲۹ آوریل ۲۰۰۶

نمایندگان کمیسیون ارتباطات سندیکایی ایران روز چهارشنبه ۲۶ آوریل با دبیرکل جدید فدراسیون سندیکای جهانی در آتن ملاقات کرده و گزارشی از وضعیت جنبش کارگری ایران را در اختیار وی نهاده و خواهان حمایت فدراسیون سندیکایی جهانی از کارگران ایران و مبارزات آن ها شدند ...

اخبار روز: نمایندگان کمیسیون ارتباطات سندیکایی ایران روز چهارشنبه ۲۶ آوریل با دبیرکل جدید فدراسیون سندیکای جهانی در آتن ملاقات کرده و گزارشی از وضعیت جنبش کارگری ایران را در اختیار وی نهاده و خواهان حمایت فدراسیون سندیکایی جهانی از کارگران ایران و مبارزات آن ها شدند. کمیسیون ارتباطات سندیکایی ایران اطلاعیه ای در مورد این دیدار منتشر کرد، که در آن آمده است:

در روز چهارشنبه ۲۶ آوریل، هیئت سه نفره ای از طرف کمیسیون ارتباطات سندیکایی ایران در دفتر مرکزی فدراسیون سندیکای جهانی (دبلیو . اف . تی . یو.) در آتن پایتخت کشور یونان طبق برنامه قبلی، با (جرج ماوریکوس) دبیر کل جدید این فدراسیون ملاقات نمود و در مورد مسائل سندیکایی ایران، کشورهای منطقه و جهان با یکدیگر بحث و گفتگو کردند. هیئت نمایندگی کمیسیون ارتباطات سندیکایی در این باره گزارش مفصلی که در رابطه با وضعیت کارگران ایران و در مورد پایمال سازی حقوق سندیکایی و پیگرد فعالین سندیکایی بخصوص سندیکای شرکت واحد و بازداشت رهبران آن توسط دولت که قبلاً برای روابط بین الملل فدراسیون تهیه و فرستاده شده بود، توضیحاتی دادند. سپس پرسشهایی در همین ارتباط توسط دبیر کل فدراسیون از هیئت مطرح گردید که توسط اعضاء کمیسیون پاسخ داده شد. آنگاه هر دو طرف به تشریح نقطه نظرات خود پرداختند. در جریان این گفتگوها دبیر اول بر مایت فدراسیون از حقوق سندیکایی کارگران و از مبارزه کارگران برای تشکیل سندیکاها مستقل در ایران تاکید کرد. وی در قسمت دیگری از صحبتهای خود از پیوستن سندیکاها واقعی و مستقل به این فدراسیون استقبال کرد و

برنامه عمل بین‌الملل سندیکاهای سرخ

قسمت دوم

عمل مستقیم

پس ضعف و خطای اساسی رفرمیسم در چه نهفته است؟ چرا کارش به ورشکستگی کشید؟ بالاخره چرا کنفدراسیون عمومی زحمتکشان فرانسه، سازمان سندیکایی آلمان و بطور کلی انترناسیونال آمستردام پس از مذاکرات پیگیری که در سطح ملی و بین‌المللی دنبال شد، دست خالی ماندند؟ به این علت که اکنون این خود رهبران سندیکاهای آلمان هستند که مجبورند به خودسری بی سابقه تاکتیک تعرضی بورژوازی اعتراف کنند. امروز این آقایان روهور و مراهام هستند که درباره بی انصافی سرمایه داران فرانسوی که دستمزدها را پائین می آورند و قانون ۸ ساعت کار را زیر پا می گذارند عجز و لایه می کنند. بالاخره تریدیونیستهای انگلیس نیز امروز اعتراف می کنند که بورژوازی فقط به فکر خود است و منافع طبقه کارگر برایش بی اهمیت می باشد. چه شده که تمام این قهرمانان تاکتیک سازشکاری مجبورند به ورشکستگی خود اعتراف نمایند؟ علت این است که اساس تاکتیک آنها بر عمل مستقیم کارگران بر علیه کارفرمایان قرار نگرفته بلکه به مباحثات رؤسا که به نام توده ها صورت می گیرد بستگی دارد. کارفرمایان که با یک سازمان انقلابی و خروشان از کینه طبقاتی مواجه نشده بلکه با یک گروه بندی مسالمت جو که می خواست رفرمهایی از طریق سیاستهای فرصت طلبانه کسب کند روبرو شدند، به خوبی درک کردند که چنین گروهی هیچ گونه تهدیدی برای منافعشان دربر ندارد. آنان درک می کردند که اگر هم در شرایطی امتیاز دادن ضروری شود بعدا پس گرفتن هر آنچه داده شده ساده و آسان است. رفرمیستها تلاش می کردند توده ها را نسبت به عمل مستقیم ترک عادت بدهند. وظیفه، این است که عمل توده ها را مرکز ثقل فعالیت خود کنیم و این تنها در صورتی ممکن است که اساس تاکتیک خودمان را بر عمل مستقیم توده ها قرار دهیم.

عمل مستقیم چیست؟ ما عمل مستقیم را به هر اقدام انقلابی کارگران و سازمانهایشان می گوئیم. زمانی که آنها با بورژوازی مقابله طبقاتی می کنند، خواه با بخشی از آن و خواه با دولت بورژوازی در مجموع، اعتصابات

، تظاهرات، اشغال فابریکها و کارخانه ها، بایکوت، ایجاد کمیته های اعتصاب و نبرد، شکار جاسوسان، کنترل کارگری واقعی، قیام مسلحانه، همگی اشکالی از عمل مستقیم اند. ولی نباید مانند آنارشیستها تصور کرد که به غیر از عمل فوری عمل انقلابی دیگری برای سندیکاهای و احزاب وجود ندارد. این فکر غلط است. در میان آنارشیستها هنوز این تصور غالب است که تنها عمل فوری قابل توجه می باشد و مبارزه پارلمانی ماهیتا اپورتونیستی و بورژوازی است و باید هر روز طبقه کارگر را به دامن زدن به اعتصابات پیاپی تحریک کرد، به این خیال که این اعتصابات ارزش خود را مستقل از نتایج به دست آمده محفوظ نگه می دارند.

این نقطه نظر عمیقاً اشتباه و زیانبار است. عمل مستقیم هر چند که از اهمیت اساسی برخوردار است، مبارزه پارلمانی را نفی نمی کند، طبیعتاً اینجا بحث بر سر مبارزه پارلمانی آنطور که رفرمیستها و سوسیال پاتریوتها استنباط و بدان عمل می کنند نیست. زیرا آنها چنین تصور می کنند که مبارزه پارلمانی هم سطح قرار گرفتن با احزاب بورژوازی است. چنین تصویری مبارزه پارلمانی نیست، تلاش برای کلی گویی ها و پرحرفی های پارلمانی است و کارگران انقلابی باید شدیداً و اکیدا علیه این شارلاتانیسم مبارزه کنند. وظیفه نمایندگان سازمانهای انقلابی، در هر کجا که باشند، حتی در پارلمان بورژوازی، عبارت است از تحت نظر قرار دادن لحظه به لحظه دشمنان طبقاتی، افشای دائمی آنها، رشد آگاهی توده ها از طریق نشان دادن وقایع آنطور که هست، از دست ندادن هیچ واقعه سیاسی و فرصتی که امکان افشاء طبقات حاکم و دولتها را فراهم می سازد، بی آبرو ساختن اعمالشان و تبدیل پارلمان به یک تریبون واقعی که از آن سخنرانی های انقلابی شنیده می شود نه آن بع بع های رفرمیستی که در سالهای طولانی جنگ شنیده ایم و هنوز نیز می شنویم. سخنرانی های پارلمانی لیبیکنخت و افشاگریهای یک عمل مستقیم هم طراز با سایر اعمال انقلابی است.

انتشار یک روزنامه انقلابی که با دقت زندگی توده ها را تعقیب می کند، مبارزانشان را تعمیم می دهد و نظر عامه را نه به سوی سازش با طبقات حاکمه بلکه به سوی سرنگونی نظام سرمایه داری جلب می کند

نیز یک عمل مستقیم است. عمل انقلابی مستقیم بیشتر در مضمون تعریف می شود تا در شکل، یک تظاهرات به خودی خود عملی است مستقیم ولی بر حسب هدفی که برای خود تعیین کرده تبدیل به عمل انقلابی طبقاتی می شود. همه می دانند که تظاهرات کارگری با خصلت میهنی برگزار می شود. کارگران فرانسه، آلمان، انگلستان، اتریش و... بارها در زمان جنگ تظاهراتی به مناسبت پیروزیهای نظامی برپا نموده اند (۱). آیا می توانیم این تظاهرات را عمل مستقیم بنامیم؟ بله، به این مفهوم که آنها یک عمل مستقیمی بر علیه همبستگی بین المللی پرولتری، برای تحمیل طبقه کارگر و پشتیبانی از بورژوازی بودند. به همین ترتیب تظاهراتی می توانند صورت گیرند که در خود حتی یک ذره روحیه انقلابی نداشته باشند و تنها در خدمت نشان دادن محافظه کاری بخشی از اقلیت پرولتری قرار گیرند. به این ترتیب برخی از اشکال عمل مردم هستند که به حاد شدن تخصصات طبقاتی منجر نشده بلکه برعکس آنها را تخفیف می دهند. به همین جهت رفرمیسم نیز صاحب اشکال «عمل مستقیم» برای خود می باشد. وقتی از عمل مستقیم صحبت می کنیم منظورمان آن عملیاتی است که طبقه ای را در برابر طبقه دیگر قرار می دهد، طبقه کارگر را آموزش می دهد و آنرا از طبقه وابسته و تابع، به طبقه ای که دارای اهداف ویژه خود است تبدیل می کند.

شمارش تمام اشکال عمل مستقیم غیرممکن است چون در هر کشور و در هر درگیری جدی عمل مستقیم می تواند اشکال بسیار متنوعی برای خود بگیرد، ولی آنچه در هر صورت مشخص کننده آن است و در هر حالت سندیکا باید بدان توجه داشته باشد، این است که تنها عمل توده ها می تواند نتایج مطلوب را بدست آورد. تنها سازماندهی توده ها بر متن چنین جنبش هایی می تواند به حد کافی کارگران را متشکل نموده و آنان را برای کسب پیروزی نهایی آماده سازد. اهمیت عمل مستقیم فقط به نتایج فوری آن خلاصه نمی شود بلکه عمدتاً در این است که توده های کارگر را بسیج می کند. طبقه کارگر همگون نیست و بسیاری از اقلیت میانی را شامل می شود که محتوی بورژوازی با خود حمل می کنند. عمل مستقیم با کشاندن اقلیت و بخشهای منفرد در مبارزه مشترک، آنها را

به اصطلاح در یک طوق آهنین فشرده می سازد و به مساعدت آنان طبقه کارگر متحدتر می گردد. اتحاد تنها در جریان مبارزه آبدیده می شود و این وحدت مهم ترین شرط پیروزی پرولتاریا و حفظ نتایج انقلاب است. کافی است به اطراف خود نگاه کنیم تا اشکال مختلف عمل مستقیم را ملاحظه نماییم: اعتصاب معدنچیان انگلیس، اشغال کارخانه ها و فابریکها بوسیله کارگران ایتالیایی، قیام مارس کارگران آلمان، انقلاب اکتبر در روسیه - اینها اشکال مختلف عمل مستقیم طبقه کارگر هستند. دامنه موفقیت هر عملی به شرایط عینی هر کشور، به سطح شعور انقلابی توده ها و به همبستگی آنان بستگی دارد.

ما باید پیوسته در مد نظر داشته باشیم که سرمایه داران همیشه دست به عمل مستقیم می زنند: آنان برخلاف برخی از ایدئولوگهای طبقه کارگر غرق ظرافتهای دیالکتیکی نشده و در برابر اعمال انقلابی سیستم های فلسفی بنا نمی کنند. در گذشته، در زمانی که بورژوازی نماینده ترقی بود و بر علیه فنودالیسم مبارزه می کرد، طبقه ای انقلابی بود و از انجام هیچ عمل مستقیمی که در خدمت تحکیم تسلطش باشد، ابائی نداشت. به همین ترتیب در حال حاضر نیز بورژوازی از هیچ عمل مستقیمی برای مبارزه علیه طبقه کارگر خودداری نمی کند. سرکوب مسلحانه هر جنبش اعتصابی، حمله خرابکارانه به دفاتر تمام سازمانهای کارگری نظیر آنچه در حال حاضر در یوگسلاوی، رومانی و غیره می گذرد. دستگیریها و کشتار رهبران جنبش های توده ای (در اسپانیا)، پیگردهای قضائی و محکومیت کارگران انقلابی در دادگاههای بورژوازی، تیرباران پرولترها، متوسل شدن به نیروی نظامی نظیر آنچه اخیرا در انگلستان گذشت، اعتصاب شکنی توسط کارفرمایان، اخراج کارگران و کم کردن دستمزد بدون اخطار قبلی، تطویل روزکار، تمام اینها عمل مستقیم بورژوازی بر علیه پرولتاریاست.

البته واضح است که تمام این مسائل مانع از آن نمی شود که بورژوازی مذاکراتی با سازمانهای پرولتاریایی انجام ندهد و قراردادهای عمومی منعقد نسازد. آنچه اهمیت دارد اینست که طبقات حاکم در مبارزه خود از هیچ شیوه ای برای تحکیم قدرت طبقاتی شان خودداری نمی کنند و بموازات توسعه دستگاه تبه کننده اخلاقی و فکری (مطبوعات جیره خوار، مدارس بورژوایی، کلیسا، پارلمانتاریسم و ...) دستگاه اختناق فیزیکی را به شکل پلیس، ارتش، دادگستری و سایر اجزاء دیکتاتوری بورژوازی گسترش می

صنعت، ایجاد کارتلها و تراستها و خلاصه مجموعه این مسائل، سندیکاهای صنفی را مجبور کردند تا در سازمانهای وسیعتری جمع شوند. منطق مبارزه طبقاتی این سوال را برای سندیکاها مطرح نمود. حتی پیش از جنگ، قدیمی ترین تریدیونیونهای انگلیسی نیز که بیشتر از هر سازمان حرفه ای دیگر به روحیه صنفی گری آغشته بودند، دست به ادغام تدریجی سندیکاهای منفرد در درون فدراسیونهای نیرومندتری زدند تا بتوانند با فدراسیونهای کارفرمایان مقابله کنند.

به این ترتیب، منطق تکامل سرمایه داری و بخصوص آن سرمایه داری که به درجه عالیتری از تکامل رسیده بود، توده های کارگری را به سوی ایجاد اشکال جدیدتری از تمرکز سوق می داد. سازمانهای حرفه ای کوچک مانند سازمانهای مکانیسینها، قالب گیران، نمی توانستند به طرز دیگری علیه فدراسیونهای صاحبان فلزات مبارزه کنند. سازمانهای کارفرمایی بیشتر بر حسب ارتباط رشته های صنعت گسترش می یافت و کارگران، در جریان یک مبارزه سرسخت بر علیه آنها بود که همبستگی را آموختند. آمارهای مربوط به دوران پس از جنگ نشان می دهد که فکر تشکیل سندیکاهای صنعتی بیش از پیش در میان پرولترها توده گیر می شد.

اطلاعاتی که در این باره در «مجله بین المللی کار» توسط «سیدنی دب» در مورد انگلستان منتشر شده بسیار جالب است. «س دب» لیستی ارائه می دهد از سندیکاهایی که در سالهای اخیر صدها گروه بندی کوچک سندیکایی مربوط به صنایع نزدیک را برحسب گروه بندی صنعتی، بلعیده اند. در مورد سایر کشورها نیز آمار مشابهی در دست است لیکن ایجاد سندیکای صنعتی بسیار آرام صورت می پذیرد. در حال حاضر در آلمان ۵۴ سندیکای متمرکز موجودند. در فرانسه این تعداد باز هم بیشتر است. در آمریکا از رقم ۱۰۰ هم تجاوز می کند. بعبارت دیگر ما در حال حاضر بیشتر شاهد یک روند تبدیل سندیکاهای حرفه ای موجود به سندیکاهای صنعتی هستیم تا تأسیس سندیکاهای صنعتی جدید. ولی در تمام کشورها مسئله مبارزه آنچنان پیچیده است که ادغام سریع سندیکاها برای طبقه کارگر مسئله مرگ و زندگی است. در برابر وحدت صنعتی متمرکز کارفرمایان، ما باید وحدت صنعتی متمرکز کارگران را به وجود بیاوریم. در اینجا نظیر هر جای دیگر، کارفرمایان از کارگران سبقت زیادی گرفته اند.

اصول اساسی یک سندیکای صنعتی چه خواهد بود؟ بسیار ساده است: کلیه کارگران

دهند. از اینجا می شود نتیجه گیری کرد که ابزار مبارزه طبقه سرمایه دار بسیار متنوع است. نباید بطور انحصاری خود را در چهارچوب تنها یک شیوه مبارزه محصور کرد. همیشه باید بر حسب شرایط زمان و مکان آن اشکال و اسالیب مبارزه را پیاده کرد که در چنین وضعیت مشخص حداکثر نتیجه در جهت فتح مواضع جدید از چنگ بورژوازی و ایجاد بیشترین هماهنگی بین توده ها را حاصل می آورد. از این دیدگاه باید به راههای مبارزه نگاه کرد. خواه امضای قراردادهای جمعی باشد یا یک عمل پارلمانی، خواه شرکت در دادگاههای حکمیت باشد یا در هر موسسه دیگری که توسط بورژوازی ایجاد شده است. مذاکرات و سخنرانی های پارلمانی تنها در صورتی نتیجه مثبت خواهند داشت که نمایندگان طبقه کارگر بر روی سازمانهای شدیداً متحد متکی باشند و قادر باشند از طریق یک عمل قاطع از مطالبات خود حمایت کنند و از مواضعی که بدست آورده اند دفاع نمایند. پس عمل مستقیم با سایر شیوه های مبارزه در تضاد نمی باشد ولی عمل مستقیم باید اساس تمام فعالیت های سازمانهای پرولتاری را تشکیل دهد و تنها در این صورت است که هر قدمی که توسط سازمان کارگران و نمایندگان برداشته شود حداکثر نتایج را برای مجموعه طبقه کارگر دربر خواهد داشت.

۱- منظور تظاهراتی بود که در دفاع از جنگ امپریالیستی در زمان جنگ جهانی اول تحت رهبری احزاب رفرمیست کارگری برپا می شد. - مترجم

سندیکای صنفی و سندیکای صنعتی

یکی از نکات اساسی برنامه انقلابی ما تشکیل سندیکاها بر حسب رشته های صنعت است. سندیکاهای حرفه ای که در طول سالیان درازی به وجود آمده بودند، تبدیل به ارگانهای دفاعی طبقه کارگر شدند. سندیکاها در اشکال جنینی خود، صندوقها و انجمن هایی بودند که هدفشان تعاون متقابل بود و نه مبارزه طبقاتی. این انجمنها در درجه اول، افراد یک صنف مشخص را دربر می گرفتند و از همین رو، صنفی گری تنگ نظرانه، نقطه حرکت تشکیل سندیکاهای کارگری شد. ولی با رشد سرمایه داری، افزایش سازمانهای کارفرمایان، تمرکز دائمی سرمایه، ایجاد شرکتهای سهامی، تمرکز سرمایه داران بر حسب رشته های

و کارمندان یک مؤسسه مشخص باید عضو همان سندیکا باشند. چنین ایده ساده ای درک از ساختمان سندیکای معاصر را زیر و رو می کند. شعار ما چنین است: « یک مؤسسه یک سندیکا ».

چنانچه پیگیرانه از این اصل پیروی کنیم، متوجه خواهیم شد که تمام اقتصاد معاصر می تواند به ۱۵ تا ۱۸ شاخه اساسی تقسیم شود. در آلمان، بلافاصله پس از انقلاب نوامبر و زمانی که شوراهای مشترک دآوری کار که مرکب از کارفرمایان رفرمیست و سندیکاهای بودند به وجود آمد و از سوی دیگر شوراهای کارگری انقلابی ظهور نمودند، هر کدام سعی کردند شکل مناسبی از سازماندهی ایجاد کنند. سازمان سندیکایی آلمان تمام اقتصاد ملی را به ۱۵ گروه تقسیم کرد. شورای فدرال کمیته های کارخانه و فابریک برلن ۱۴ - ۱۳ گروه پیشنهاد کرد که عملاً نتیجه همان می شود.

سندیکاهای روسی در مورد مسئله تشکیلات از تمام سندیکاهای جهان پیشرفته ترند، چون بحث بر سر اصول مجرد نیست بلکه بر سر عملکرد آنها در زندگی واقعی است. تمام کارگران و کارمندان روسیه در ۲۰ سندیکای سراسری صنعتی متمرکز شده اند. مسئله ادغام چند سندیکای مشابه و کاهش تعداد سندیکاهای ۱۷ یا ۱۸ عدد در دستور روز قرار گرفته است. مسلم است که تعداد سندیکاهای نمی تواند در همه کشورها یکسان باشد. این مسئله بستگی به میزان رشد تکنیک هر کشور، صنعت و خصوصیات اقتصادی آن و یک سلسله مسائل مربوط به شرایط صرفاً ملی دارد. بحث بر سر این نیست که بخواهیم برای تمام کشورها تعداد معینی سندیکاهای صنعتی تعیین کنیم، بلکه بر سر این است که باید در تمام کشورها حرکت به سوی ساختمان سندیکاهای صنعتی باشد و دیگر ۲ یا ۳ سندیکای کمتر و یا بیشتر مسئله ای نیست. حرکت به سمت ایجاد سندیکاهای صنعتی نباید با قدمهای لاکپشتی - نظیر رهبران رفرمیست که تنها تحت شعار ضرورت مطلق، قدم به پیش می گذارند - باشد بلکه باید با شتابی انقلابی انجام پذیرد. باید در هر فابریک و هر کارخانه ای علیه روحیه خرده کاری و صنفی گری مبارزه کرد. این تصویری انتزاعی و بریده از حیات نیست. مسئله بر سر انطباق ساخت تشکیلاتی سندیکاهای با ضرورتهای مبارزات طبقه کارگر در عهد کنونی است.

یک ملاحظه دیگری هم هست که ما را در راه بازسازی سندیکاهای بر حسب رشته صنعتی تشویق می کند. وظیفه طبقه کارگر نه تنها انجام انقلاب اجتماعی، بلکه استفاده

و برجسته تر از همه مبارزه برای ایجاد تشکلهای مستقل کارگری، پیوسته جریان یافت که برجسته ترین آنها مبارزه کارگران اتوبوسرانی شرکت واحد در تهران بود که با عکس العمل فاشیستی نوکران مسلح رژیم رو به رو شد و علیرغم دستگیری و ضرب و شتم هزاران کارگر و به بندکشیدن آنها و مسئولان و فعالان سندیکا این مبارزه ادامه داشته و به حق مورد پشتیبانی کارگران جهان در داخل و خارج از ایران قرار گرفت.

رشد همبستگی مبارزاتی کارگران در ایران و تداوم مبارزات آنان باعث شد تا رژیم بیشتر از پیش به سلاح سرکوب متوسل شده و حتا باکشانند پای نیروی بسیج به همکاری با وزارتکار تلاش کند محیط کار و تولید را هرچه بیشتر به سوی نظامی شدن سوق دهد.

مبارزات سال گذشته کارگران نشان داد که درهرجائی که کارگران با حفظ وحدت و پافشاری روی خواسته های شان درمیدان مبارزه گام نهادند، توانستند به پیروزیهای نسبی دست یافته و بخشی از مطالباتشان را از حلقوم سرمایه داران بیرون کشند.

مجموعه این عوامل نشان داد که مبارزه ی طبقه کارگر ایران وارد فاز جدید یعنی گذار به فاز وحدت و سازمانیابی سراسری شده است. امری که امیدبخش بوده و می رود تا کیفیت مبارزاتی طبقه کارگر را ارتقاء بدهد. دیگر روشن شده است که دربرابر نظام قلدرومنش سرمایه با حرکات فردی نظیر خودکشی، آتش زدن کارخانه ها و حتا اعتصابات پراکنده بر سرخواست مشخصی که دامنگیر اکثر کارگران ایران است، موفقیت حاصل نمی شود.

درسال گذشته درعرصه ملی، کشمکش درمورد تامین سوخت نیروگاههای هسته ای در داخل، بین رژیم ولایت فقیه و امپریالیستهای جهانخوار و کشیده شدن پرونده هسته ای ایران به شورای امنیت سازمان ملل و افزایش خطر مداخله و تجاوز نظامی امپریالیسم آمریکا به ایران باعث شده تا رژیم اسلامی برای جلوگیری از رشد اعتراضات توده ای و متوجه ساختن افکار مردم به سوی دفاع از سیاستهایش درمورد ایجاد صنایع هسته ای، به تشدید خفقان و سرکوب حرکتهای آزادی خواهانه پرداخته و از جنگ جدید هم "نعمت الهی" دیگری برای خود بسازد.

باتوجه به این که مداخله درامور ایران درهربعدی که صورت گیرد اعم از تحریم اقتصادی تا تجاوز نظامی، و یا مزدورپروری و تحریکات داخلی، مستقیماً کارگران و زحمت کشان را هدف اصلی اش قرار خواهد داد. لذا طبقه کارگر ایران علاوه

از ثمرات پیروزی اش بر بورژوازی می باشد. در جریان این انقلاب و در فردای آن، مسایل مربوط به تولید با تمام هیبتشان در برابر طبقه کارگر مطرح خواهند شد. حفظ میزان تولید در سطح قبل از انقلاب، سپس ارتقاء آن بر پایه کار دسته جمعی و حذف سود سرمایه دار خصوصی، وظیفه خطیری است که بر دوش سندیکاهای سنگینی می کند. آنها رکن مکانیسم صنعتی در جامعه نوین را تشکیل می دهند. آنها ستون فقرات دستگاه تولیدی جدید هستند.

دستگاه صنعتی جامعه سوسیالیستی را تنها موقعی می توان از روی اسلوب صحیح ساخت که سندیکاهای آمادگی آن را داشته باشند. بدین ترتیب احیاء سندیکاهای بر حسب رشته صنعت نه تنها شرط ضروری موفقیت در مبارزه بر علیه کارفرمایان است بلکه در عین حال شرط ضروری سازماندهی تولید در فردای پیروزی طبقه کارگر می باشد.

ادامه دارد

.....
زنده باد اول ماه مه.. بقیه از صفحه ۱
 .....

دایر شوند. عدم امنیت شغلی، کارنیمه وقت، استثمار نیروی کار بی کاران و کارگران مهاجر، زنان و کودکان که فشار عمده ی آن متوجه زنان کارگر بود و ادامه تبعیض جنسی، نژادی و ملی در بازار کار، مجموعه عواملی بودند که به تعمیق باز هم بیشتر شکاف بین فقر و ثروت انجامیده است.

اما کلیدی این ترفندهای ارتجاعی مانع از آن نشده است که بحران عمومی نظام جهانی سرمایه ادامه نیابد. کافی است اشاره کنیم که بزرگترین شرکتهای فراملی اتوموبیل سازی (ژنرال موتورز و فورد) دهها هزار کارگر را از کار اخراج نمودند تا بتوانند خود را از حرکت به سوی ورشکستگی نجات دهند.

بیش از پیش برای کارگران و زحمت کشان در کشورهای پیشرفته سرمایه داری روشن شده است که این نظام قادر به فائق آمدن بر بحران ساختاری و فراهم نمودن رفاه در جامعه و کم کردن فقر و تنگدستی نبوده و مبارزه طبقاتی در این کشورها شدت بیشتری یافته و روزی نیست که اعتصابات و تظاهرات گسترده تری جریان نیابد.

در ایران نیز مبارزه ی طبقه کارگر برای دریافت مزدهای معوقه، مخالفت با بستن قراردادهای موقتی کار، خواست بیمه بی کاری و درمانی، گرفتن پاداش و عیدی، بالابردن مزد حداقل به سه برابر مزد کنونی،

جنبش کارگری ایران با ...
بقیه از صفحه ۱

امروزه تضاد کار و سرمایه در جهان شتابنده به اوج می‌رود. در عین حال تضاد جناح‌های مختلف امپریالیستی نیز بر سر تقسیم مجدد جهان جهت حاکمیت بر چپاول نیروی کار و منابع انرژی شدت می‌یابد.

اوضاع بحرانی کشورهای خاور میانه را فقط می‌توان در ویژگی‌های این تضادهای بزرگ ارزیابی کرد. در خاور میانه علاوه بر تولید ارزش داخلی هر کشور (درآمد ناخالص داخلی)، در آمد نفت آن در سال ۲۰۰۵ بالغ بر ۵۲۲ میلیارد دلار بوده است. به این جهت تمام امپریالیستها به ویژه آمریکا علاقه و حرص بی‌پایانی در تسلط بر این منطقه دارند.

ایران کشوری است با جمعیت تقریبی ۷۶ میلیون نفر. ارزش تولید شده در این کشور در سال ۲۰۰۵ برابر است با ۱۶۸،۰۵ میلیارد دلار (درآمد ناخالص داخلی)

با گسترش استثمار، فقر، فلاکت، بی‌خانمانی، گرسنگی و کشتار طبقه کارگر و دیگر زحمتکشان، ارزش تولید شده توسط نیروی کار در حال تزاید است. به طوری که این ارزش در سال ۲۰۳۰ بالغ بر ۲۹۱ میلیارد دلار خواهد بود. بر سر چنین سفره چربی (به ویژه اگر در آمد نفت را نیز به آن اضافه کنیم) بورژوازی نشسته است. بورژوازی تازه به دوران رسیده در جمهوری اسلامی و بورژوازی بین‌المللی. بر سر این مسئله که چه کسی از این خوان یغما لقمه چرب‌تری بردارد، نزاع و کشتار حاکم است. دعوی هیئت حاکمه ایران با اروپا و آمریکا، بر سر تقسیم این ثروتی است که توسط زحمتکشان میهن ما هر ساله تولید می‌گردد.

تمام شعارهای "دلسوزانه" و "دمکراتیک" امپریالیسم آمریکا برای مردم ایران، تمام سیاست‌های نرمش‌پذیر و مامشات جویانه و در عین حال تهدیدآمیز اروپا در مقابل جمهوری اسلامی، کلیه اعمال و رفتار تهدیدآمیز در مورد حمله اتمی آمریکا به ایران، مجموعه تلاش‌های جمهوری اسلامی در ساختن بمب اتم، کلیه سیاست‌ها و اعمال سرکوب‌گرایانه و ترور و ایجاد وحشت داخلی، همه و همه در خدمت ایجاد آن شرایط لازمی است که هر کدام از این قدرت‌ها بر مبنای آن از ثروت اجتماعی‌ای که کارگران و زحمتکشان ایران تولید کرده‌اند، سهمی به چپاول نصیب خود سازند.

اپوزیسیون لیبرال نیز کلیه تلاش‌ها و شعارهای خود را در خدمت آن می‌گیرد که راهی به قدرت سیاسی باز نماید و سهمی

برای تمام انسانها باشیم. کارگران و فعالین آن در این روز وظیفه بسیار سنگینی بر دوش دارند، باید با اتحاد و یک دلی در سنگری واحد بر علیه ظلم و استثمار حاکم بر جامعه، نابرابری بین زن و مرد، کودکان، فاصله شدید طبقاتی که هر روزه بیشتر میشود با ایستند. در اول مه امسال باید با طرح شعار و خواست اصلی آزادی منصور اسانلو و دیگر دستگیر شدگان، لغو احکام صادره بر علیه فعالین کارگری، آزادی تمامی زندانیان سیاسی، افزایش دستمزدها مطابق با یک زندگی شایسته انسان امروز، برابری کامل زن و مرد، ممنوعیت کار کودکان، دارا بودن حق اعتصاب و اعتراض بدون داشتن اجازه نامه مخصوص از مقامات دولتی، نه به جنگ افروزی ایران و آمریکا به میدان بیایم. اول مه امسال را به حرکتی بزرگ برای تغییر حکومت اسلامی ایران تبدیل کنیم و قدرت طبقاتی خویش را به نمایش بگذاریم. تا طبقه کارگر و مردم آزادیخواه بتوانند در یک دنیای بهتر پر از شادی و آسایش و رفاه و امنیت زندگی کنند.

برهان دیوارگر

لطفا اخبار و اطلاعات خود را
به آدرس زیر E-Mail کنید

karegari@ranjbaran.org

بر مبارزه طبقاتی اش باید در برابر هرگونه تحریم اقتصادی و مداخله و تجاوز نظامی بپاخاسته و مخالفت صریح و بی‌پرده‌اش را اعلام نموده و علیه مداخله‌گران به مبارزه برخیزد.

اما مبارزه علیه دشمنان داخلی و خارجی - رژیم اسلامی و امپریالیسم - تنها در صورتی می‌تواند با موفقیت همراه گردد که کارگران وحدت خود را از طریق ایجاد تشکل مستقل سراسری خود سازمان دهند.

امسال درگرمی داشت اول ماه مه با تعطیل کارخانه‌ها و موسسات دیگر و با مبارزات مشترک باید قدرت خود را به دشمنان داخلی و خارجی نشان دهیم. قدرت ما در وحدت و تشکل ما است و رمز موفقیت ما نیز در آن نهفته می‌باشد.

زندهباد اول ماه مه روز همبستگی مبارزاتی کارگران جهان!

پیش به سوی ایجاد تشکل مستقل و سراسری کارگران!

برای آزادی کارگران و زندانیان سیاسی مبارزه کنیم!

مرگ بر جمهوری اسلامی ضدکارگر و ضد آزادی!

مرگ بر جنگ افروزان متجاوز امپریالیست!

زندهباد آزادی، زندهباد سوسیالیسم!

زندهباد انترناسیونالیسم پرولتری!

زندهباد طبقه کارگر رهبر راستین توده‌های زحمت کش!

اول اردیبهشت ۱۳۸۵ - حزب

رنجبران ایران

تفاوت اول ماه مه .. بقیه از صفحه ۱

جنگ و کشتار و نسل کشی . اول ماه مه امسال بهترین فرصت است تا اعلام کنیم که به بهانه جنگ و انرژی هسته ای نمی‌توانید مردم و کارگران را بازداشت، تهدید و وادار به سکوت کنید . طبقه کارگر طالب صلح و آسایش است و تحت هیچ شرایطی موافق جنگ و خشونت نبوده و نیست. طبقه کارگر فقط خواستار بدست آوردن یک زندگی بهتر و شاد برای تمام انسانها در جهان میباشد. تحت هیچ شرایطی به هیچ دولت و نظامی اجازه نمی‌دهد که با سرنوشت انسانها بازی کنند . ما باید در این روز با اعلام جرم بر علیه نظام سرمایه داری خواستار تغییر وضع موجود و برپا داشتن یک دنیای بهتر

ناچیز و فردی نصیب خود سازد. زوزه‌های جمهوری خواهی، جمهوری لائیک، سلطنت مشروطه، حکومت اسلامی رجوی و ... را باید در این راستا ارزیابی نمود.

طبقه کارگر نیز در کوشش و تلاش این است که گام به گام سهم خود را از ثروت اجتماعی ای که خود آفریده است، بیشتر کند، تا به آن حدی که تمام آن را نصیب خود سازد و در خدمت رشد و تکامل خود در مبارزه طبقاتی، آزمون‌های علمی و مبارزه، تولیدی برای رسیدن به جامعه بی طبقه بکار گیرد. کارگران ایران در سالی که گذشت، بر زمینه درخواستهای اقتصادی و سیاسی مشخصی، گسترده‌ترین مبارزه را علیه دولت سرمایه داری و سرمایه داران به پیش بردند و قهرمانانه زندان و شکنجه و قربانی را به جان خریدند. آن‌ها در پیروزیهای لحظه‌ای و مرحله‌ای خود دیدند که همبستگی و پیوستگی، آن کلید سحرآمیزی است که درهای پیروزی را می‌گشاید و گام‌های لرزان را استوار می‌سازد.

زحمتکشان جهان که تولیدکنندگان ارزش هستند یک طبقه واحد را می‌سازند که در تقابل با بورژوازی و خرده بورژوازی و انواع و اقسام گروه‌های اجتماعی دیگر صف آرایی کرده اند.

طبقه کارگر ایران به عنوان بخشی از پرولتاریای جهان توانست برای اولین بار در یک کشور نیمه فئودال - نیمه مستعمره سازمان رهبری کننده خود - حزب کمونیست - را به وجود آورد و در جبهه متحد با بورژوازی ملی و خرده بورژوازی اولین منطقه سرخ را از تسلط قدرت مرکزی ارتجاع آزاد سازد.

حزب کمونیست ایران در اثر التقاط طبقاتی در تئوری و سیاست از چپ و راست، شکست خورد. از آن به بعد این طبقه به علت سرکوب مداوم، اخلال سندیکاهای زرد و عدم وجود حزب رهبری کننده‌اش، نتوانسته است از طبقه‌ای در خود به طبقه‌ای برای خود تبدیل گردد. به این جهت از پراکندگی و عدم سازماندهی در رنج و تب و تاب است.

در دو سال اخیر با شکست اوام خرده بورژوازی مبنی بر تغییرات مثبت اجتماعی در نتیجه رفرم با فرمان جناحی از هیئت حاکمه و فشار دولت فاشیستی جمهوری اسلامی بر کارگران و بی حوقی کامل آن‌ها، جنبش کارگری گسترش و عمق تازه‌ای یافته است.

در همین دو سال اخیر جنبش کارگری وقایع بسیاری را از سر گذرانیده و تجارب مشخص و ارزشمندی را کسب کرده است. ناشی از شکست رفرم از بالا و همبستگی بالنسبه

خوب بخش‌های مختلف کارگری در مبارزه اقتصادی - سیاسی علیه رژیم، ایده اتکاء به نیروی خود و تلاش و گسترش مبارزه در همه بخش‌ها، به شکل خواست اتحادیه مستقل سراسری کارگری تبلور یافت. در عین حال عروج سریع ایده‌نولوژی خرده بورژوازی شتاب زده، در شکل بلند کردن پرچم ضد سرمایه‌داری برای سندیکاهائی که هنوز ایجاد نگشته اند به صورت شعار سیاسی روز، و در عین حال علنی‌گری کامل و انتظار پیروزی‌های سریع، ضربات مهلکی بر پیکر این جنبش نوپا وارد آورد. این ایده‌نولوژی به اوج نرسیده، در جنبش کارگری افول نمود و با خود تجارب عملی مشخصی بر جای نهاد که جنبش کارگری در بخش‌های دیگر جهان آن را در گذشته جمع بندی نموده است:

۱- جنبش کارگری از دو بخش کاملاً متمایز که به طور گسست ناپذیری در هم ادغام شده‌اند تشکیل شده است. الف- جنبش عمومی کارگری که اساساً بر متن درخواستهای فوری شکل می‌گیرد، تکامل می‌کند، و به مبارزه سیاسی در همان راستا رو می‌آورد. فعالین این بخش از جنبش کارگری فعالین علنی هستند. کسانی هستند که در پراتیک علنی و تکامل مبارزه روزمره کارگران تکامل یافته و مورد تأیید اکثریت کارگران قرار دارند. ب- جنبش کمونیستی است که اعضای این جنبش در عین حال که باید کلیه ویژگیهای فعالین علنی را دارا باشند، دارای آگاهی طبقاتی متشکل هستند. این نیروی جنبش کارگری وظیفه دارد ارتباط هر فعالیت کوچک و بزرگ کارگری را با ضرورت سرنوشتی بورژوازی و ساختمان سوسیالیسم پیوند دهند و جنبش را بدان سمت هدایت نمایند. این بخش به علت گسترش کارش در تمام بخش‌های جامعه، وظیفه دارد جنبش کارگری را با جنبش عمومی تمام زحمتکشان جامعه نیز پیوند دهد. این کادرهای کارگری علنی نیستند. حداقل تا زمانی که ضرورت ندارد نباید علنی باشند. امکان دارد یک کادر جنبش عمومی کارگری که باید علنی باشد، کمونیست هم باشد. ولی او باید چهره کمونیستی خود را مخفی کند. هر گاه این دو چهره در یک شخص و یک طیف فعالین جنبش کارگری علنی باشد، با اولین تعقیب و سرکوب، جنبش کارگری ضربات خرد کننده‌ای را باید متحمل شود. در نتیجه باید بین فعالیت علنی کارگری و فعالیت مخفی جنبش کارگری و کمونیستی فرق نهاد.

۲- قالب سازی ویژه برای تمام بخش‌های جنبش کارگری. این یکی از خطرناکترین و التقاطی‌ترین بینش‌ها در زمینه سازماندهی

جنبش کارگری است. عده ای از فعالین کارگری در سال گذشته، فقط نسخه سازماندهی شورائی را می‌پسچیدند. عده‌ای دیگر نقش سندیکا را برجسته می‌کردند.

تجربه‌ها بیش از دو دهه جنبش کارگری تحت حاکمیت جمهوری اسلامی نشان داده است که هر شکلی از سازماندهی جنبش کارگری، فی‌الغالب نه خوب است و نه بد. این بستگی به دارد که چه سیاست و سبک کار و ایده‌نولوژی بر آن مسلط است. مثلاً شورای اسلامی کار بسیار بد است. در عین حال سندیکای مستقل و سرتاسری کارگران در امروزه بسیار خوب است. و یا سندیکائی که جنبش کارگران را فقط بر محور خواستهای فوری محدود کند بد است و شوراهای کارگری که سمت و سوی سرنوشتی جمهوری اسلامی (بورژوازی) را دارند خوب‌اند.

امروزه باید از هر شکلی از سازماندهی که بتواند کارگران را متشکل و متحد سازد و با بخش‌های دیگر جنبش در ارتباط قرار دهد، پشتیبانی کرد. امروزه باید از هر ظرفی که بتواند بیشترین کمیت کارگری را در خود جای دهد و دست در دست بخش‌های دیگر نهد، پشتیبانی کرد. محمود صالحی تجارب چند سال اخیر جنبش کارگری را به درستی چنین جمع بندی می‌کند:

"طبقه کارگر در مبارزه‌ی خود در برابر بورژوازی به ده‌ها نوع تشکل و ابزار خود سازماندهی نیاز دارد. بورژوازی را نگاه کنید آیا آن‌ها برای استثمار و سرکوب طبقه‌ی کارگر فقط یک تشکل دارند و با یک ابزار یا نهاد به جنگ ما می‌آیند؟ واضع است که جواب منفی است. پس طبقه‌ی کارگر هم در این نبرد روزانه به تشکیلات مختلف طبقاتی نیاز دارد و تجربه‌ی طبقه‌ی کارگر هم در سطح جهانی و هم در سطح کشوری این حقیقت را به ما اثبات می‌کند. این که شورا به صرف نام آن، ابزار مناسب و کارائی در مبارزه‌ی روزانه‌ی کاران است بحثی نادرست و غیر واقعی است. کارائی شورا، هم به رهبری آن و هم به خط فکری و گرایش هدایت کننده‌ی آن بستگی دارد. به شورا هم نباید بر خورد مذهبی و تقدس مآبانه داشت. به جای شعار دادن در این مورد باید به دلایل عدم تشکیل شورا به طور واقعی و جدی پرداخت. تنها شورا شورا کردن به معنای رادیکال بودن و نفی رفرمیسم نمی‌تواند باشد."

۳- "حق داشتن، سود جستن، اندازه نگه داشتن." این سبک کار مربوط است به مقوله کسب پیروزی قدم به قدم و جمع آوری و تمرکز نیرو برای مبارزه بعدی. هیچ جنبشی نمی‌تواند تا ابد لاینقطع به پیش بتازد. هر جنبشی دارای سه مرحله کاملاً

تمتاز از یک دیگر است. الف- مبارزه برای کسب یک درخواست، ب- خاتمه دادن به آن مبارزه بعد از کسب پیروزی نسبی برای جمع بندی از دستاوردها و شکست‌ها، پ- جمع آوری مجدد نیرو،

۴- اتکاء به نیروی خود برای کسب پیروزی. ما باید در حل مشکلات، فقط و فقط به طبقه خودمان متکی باشیم. ما می‌بایست در مبارزاتمان پشتیبانی طبقه خودمان را در سطح بین‌المللی جلب کنیم. باید از حمایت آن‌ها برخوردار شویم. به ویژه ما می‌بایست راهکارهایی را به وجود آوریم و به کار ببندیم که بتوانند مشکلاتمان را با اتکاء به نیروی خودمان در سطح کشوری حل نمایند. تمام طبقات دیگر و تمام نیروهای غیر پرولتری در صورتی کنار ما می‌نشینند که کل و یا بخشی از منافعشان توسط ما تامین شود. هیچ نیروی بدون سیاست خاص خودش حاضر به کمک و همیاری با ما نیست.

ما با این تجارب باید خود را برای نبردی بفرنج، سخت و طولانی آماده کنیم. اوضاع بین‌المللی هر روز بحرانی‌تر و بفرنج‌تر می‌شود. ما می‌بایست با درک درست اوضاع، سیاستی را اتخاذ کنیم که صفوف ما را برای تغییرات بزرگ، گسترده‌تر و فشرده‌تر سازد.

مشخصه اوضاع کنونی برای کشورما، مسئله آزمایشات اتمی ایران و موضع گیری‌های گوناگون نیروهای داخلی و بین‌المللی در ارتباط با آن، و همزمان، مبارزات روز افزون طبقه کارگر کشورمان می‌باشد.

کره خاکی ما بدون فعل و انفعالات اتمی درونی‌اش و بدون گستردگی عناصر رادیواکتیو به همان صورتی که در آن صورت گرفته است، نمی‌توانست حیات را در خود بپروراند و موجد زندگی گردد. دستکاری ترکیبات عناصر رادیواکتیو و به هم زدن تعادل موجود بین این عناصر و سایر عناصر کره زمین، باعث بسیاری سوانح هولناک طبیعی می‌گردد که جبران ناپذیر می‌باشند. دیگر این که بسیار عوامل انرژی‌زا در کره ما وجود دارند که استفاده از انرژی اتمی را غیر ضروری می‌سازند. از قبیل استفاده از انرژی باد، جزر و مد دریاها، انرژی خورشیدی و ... استخراج انرژی از عناصر رادیواکتیو بهر حالت و تحت هر شرایطی باعث تشعشعاتی در محیط اطراف می‌گردد که محیط را غیر قابل زیست می‌نماید. بمب اتمی که جای خود دارد.

بر مبنای مسائلی که مختصراً گفته شد، هر انسان کمی شعورمندی به طور طبیعی مخالف هرگونه آزمایش اتمی برای استفاده

در سلاح‌های هسته‌ای است.

ولی در اوضاع بین‌المللی شرایط خاصی حاکم است. کشورهای قدر قدرت برای اعمال حاکمیت خود و پیش برد اهداف استثمار و استعمارگران‌شان بمب اتمی می‌سازند و در درگیری‌های نظامی در کشورهای دیگر به خود اجازه می‌دهند از آن استفاده کنند. از نظر حقوق بین‌المللی تمام کشورها دارای حقوق مساوی هستند. از دیدگاه حقوقی مردم ایران همان حقی را دارند که دولت آمریکا در مورد آزمایشات اتمی دارد. از این حق مردم ایران باید دفاع کرد. ولی جمهوری اسلامی به عنوان بخشی از نظام سرمایه داری جهانی دشمن قدره بند زحمتکشان به ویژه پرولتاریای ایران است.

رژیم جمهوری اسلامی بمب اتمی را علیه استثمارگر و استعمارگر نمی‌خواهد. این بمب برای ارباب قدرتمندان در سطح بین‌المللی است برای گرفتن سهم بیشتر از استثمار زحمتکشان و در صحنه داخلی برای سرکوب همه جانبه نیروی کار و زحمت و پیشروان آن است.

به این جهت زحمتکشان ایران هر گامی را که بخواهند در جهت دفاع از خود بردارند، از هر حق داخلی و بین‌المللی خود که بخواهند دفاع کنند، و اگر بخواهند علیه دخالت‌های امپریالیسم آمریکا بایستند و آن را خنثی کنند، باید رژیم جمهوری اسلامی را از صحنه تاریخ برویند. ما با تجربیات سال گذشته و شناخت بهتر اوضاع بین‌المللی باید صفوف خود را گسترده‌تر و فشرده‌تر سازیم. باید علیه سکتاریسم تشکیلاتی که راه ایجاد یک تشکیلات سرتاسری صنفی طبقه کارگر را سد می‌کند، مبارزه کنیم. ما با اتکاء به نیروی خود جهت حل مشکلاتی که در مبارزه به پیش می‌آیند، و با مبارزه علیه رفرمیسم و سازش طلبی، که تمام کوشش‌اش سازش جنبش طبقه کارگر با صاحبان سرمایه و دولت جمهوری اسلامی است، همدوش سایر زحمتکشان میهنمان به پیشواز اول ماه مه رویم.

علی سهروردی

کارگران "کاشی گیلان" در مقابل ادارات کل کار و تامین اجتماعی گیلان تجمع کردند

نماینده کارگران گیلان، گفت: نزدیک به ۱۰۰ کارگر شرکت "کاشی گیلان"، به دلیل عدم دریافت بیش از ۲۵ ماه حقوق و مزایا، در مقابل ادارات کل کار و تامین اجتماعی استان تجمع کردند.

به گزارش خبرنگار گروه کارگری ایلنا، "محمد یعقوبی"، افزود: مشکلات این شرکت در پی خصوصی سازی غیر منطقی به وجود آمده و مدیریت این شرکت با وجود بدهی‌های هنگفت به کارگران، متواری است.

تجمع اعتراض‌آمیز کارگران "بافت ایران" در مقابل استانداری گیلان هر يك از وزرا يا مسوولان كه قصدكمك دارند، تماس بگیرند

نماینده کارگران استان گیلان، گفت: بیش از ۵۰ نفر از کارگران شرکت "بافت ایران" در مقابل استانداری گیلان تجمع کردند، این کارگران خواستار دریافت ۵ میلیون تومان حق سنوات خود شدند.

به گزارش خبرنگار گروه کارگری ایلنا، "محمد یعقوبی"، افزود: تجمع اعتراض‌آمیز کارگران در مقابل استانداری در حالی ادامه یافت که پیش از این قرار بود، حقوق معوقه ۶۰ کارگر بازنشسته شرکت در طی سال گذشته پرداخت شود.

یعقوبی، گفت: با توجه به تاکید رییس جمهور برای تماس با واحدهای بحرانداز، اعلام می‌کنیم که بافت ایران بحران دارد؛ هر يك از وزرا يا مسوولان كه قصدكمك دارند، تماس گرفته و مشکل این واحد تولیدی را حل کنند.

بیکاران واقعی ۷ میلیون نفر هستند

ایرنا: نماینده مردم آزادشهر و فندرسک در مجلس آمارهای بیان شده در مورد بیکاری را نادرست خواند و گفت: شمار واقعی بیکاران کشور بیش از هفت میلیون نفر است. «مرادعلی منصوری رضی» افزود: شغل دارای تعریف مشخصی است، فردی که دارای مدرک کارشناسی است، اما به ناچار در جایی که متناسب با تخصص وی نیست مشغول به کار شده است، بیکار محسوب می‌شود. وی خاطر نشان کرد: دو سال از عمر مجلس هفتم می‌گذرد، به جرات می‌توانم بگویم که کاری برای مردم نکردیم.

اخبار کوتاه کارگری

از اعضای هیئت مدیره سندیکای شرکت واحد اتوبوسرانی تهران وحومه آقایان ابراهیم مددی، یعقوب سلیمی، ناصر غلامی، علی زاد حسین، علی هجبری، سعید ترابی، داوود رضوی، عطا باباخانی، داوود نوروزی، غلامرضا میرزائی، عبدالرضا تراز، عباس نژاد کودکی، ابراهیم گوهری و..... طی ۲ هفته گذشته به دادسرا فرا خوانده شده و تفہیم اتهام شدند. اتهامات نامبردگان تبلیغ علیه نظام و فعالیت علیه امنیت کشور و..... می باشد!!!!!! پرونده ها به دادگاه ارسال شده است و نامبردگان منتظر برپائی دادگاه هستند.

در ضمن در باره آقای منصور اسانلو دبیر سندیکای شرکت واحد گفته شده است که تکمیل پرونده ایشان به مراحل پایانی نزدیک شده و بزودی به دادگاه ارسال خواهد شد.

خانه کارگر و کارگران اخراجی شرکت واحد

بدنبال اعتراض صنفی کارگران شرکت واحد در ۸ بهمن ماه ۱۳۸۴ که منجر به بیکاری و بازداشت صدها نفر شد و کماکان دبیر سندیکا زندانی و ۲۲۰ نفر از کارگران بیکار شده اند.

در تمام این مدت شوراهای اسلامی کار وابسته به خانه کارگر در مناطق ده گانه شرکت واحد هیچ گونه دفاعی از این کارگران به عمل نیاورده و حتی علیه آنان نیز اقداماتی را انجام داده است. لیکن اخیراً بدلیل اختلافات سیاسی بین حزب خانه کار و وزارت کار، از موقعیت بوجود آمده علیه کارگران شرکت واحد سواستفاده نموده و بشکل دروغین به حمایت از کارگران اخراجی دست زده است. اما کارگران شرکت واحد فراموش نمی کنند که تشکیلات خانه کارگرنقش اساسی در سرکوب حقوق سندیکایی کارگران منجمله تهاجم، ضرب و شتم فعالین سندیکایی و غارت اموال سندیکا در اردیبهشت ۱۳۸۴ داشته است. کارگران شرکت واحد نیازی به این حمایت های دروغین و تبلیغی ندارند و با صدای بلند اعلام میدارند: مارا به خیر تو امید نیست شرمرسان

کنگره ث.ژت و سندیکای شرکت واحد

چهل هشتمین کنگره ث. ژت، بزرگترین سندیکای کارگری فرانسه، از تاریخ ۲۴ آوریل ۲۰۰۶ در شهر لیل شروع شده است

و تا پایان ۲۸ آوریل ادامه خواهد داشت. در این کنگره غرفه ای بنام سندیکای شرکت واحد اتوبوسرانی تهران وحومه بر پا شده است و آخرین اخبار سندیکای شرکت واحد، پیام های پشتیبانی جهانی از سندیکای شرکت واحد، پیام سندیکای شرکت واحد به چهل هشتمین کنگره ث.ژت و پیام شاد باش سندیکای شرکت واحد به مردم فرانسه در رابطه با به گور سپردن قرارداد اولین استخدام (ث.پ.ا) در دسترس شرکت کنندگان کنگره قرار دارد.

یاد آوری: علاوه بر غرفه سندیکای شرکت واحد غرفه دیگری بنام سندیکای تراموای فلسطین نیز در این کنگره دایر می باشد. ۵ اردیبهشت ۱۳۸۵

۲۵ آوریل ۲۰۰۶

کارگران شرکت نساجی فرنخ ورودی جاده قدیم تهران-قزوین را مسدود کردند

خبرگزاری فارسی: در پی تجمع کارگران شرکت نساجی فرنخ ورودی جاده قدیم تهران-قزوین مسدود شده است و امکان ورود به قزوین از سمت تهران تنها از طریق آزادراه تهران-قزوین امکان پذیر است. به گزارش خبرگزاری فارسی از قزوین، تجمع کارگران از ساعت حدود ۱۰ صبح آغاز شده و تا ساعت ارسال خبر تجمع کارگران ادامه دارد. این تجمع موجب ترافیک شدید در محور آزادراه تهران-قزوین و قزوین-زنجان شده است.

ر.ع یکی از کارگران در گفت وگو با خبرنگار مادر خصوص مشکلات ایجاد شده برای مردم به دلیل تجمع کارگران این شرکت گفت: از ۴ تا ۶ ماه حقوق ما پرداخت نشده است و هرچه به مسئولان مراجعه می کنیم پاسخی نمی دهند و فقط می گویند در حال بررسی است و حل می شود. ولی وقتی به حرف ما توجه نمی شود باید ما هم اقدامی بکنیم.

م.الف. یکی دیگر از کارگران این شرکت می گوید: چقدر باید تحمل کنیم. اگر خودمان مشکل داشتیم از گرسنگی می مردیم ولی حرف نمی زدیم ولی خانواده ما چه گناهی کرده است که باید تاوان بی توجهی مسئولان را بکشند.

نماینده کارگران خبر داد:

کارگران شرکت "سازمایه" پاکدشت ۱۵ ماه حقوق دریافت نکرده اند

نماینده کارگران پاکدشت گفت: مشکلات ۲۲۸ کارگر شرکت "سازمایه" مرتفع نشده و آنان ۱۵ ماه حقوق و مزایا طلبکارند. به گزارش خبرنگار گروه کارگری ایلنا، عباس سالاری "افزود: اختلاف مدیران این شرکت مرتفع نشده و در همین خصوص تلاش مسوولان شهرستانی در خصوص رفع مشکلات شرکت و ابقاء بکار کارگران نتیجه مطلوبی را در بر نداشته است.

وی گفت: با وجود تعطیلی شرکت "سازمایه" از سال گذشته تا کنون، در روزهای پایانی اسفند ماه سال ۸۴ قسمتی از اموال شرکت از جمله خاک معدن از سوی دادگستری پاکدشت بفروش رفته و با تهیه ۶۵ میلیون تومان پول، به کارگران عیدی پرداخت شده است.

اخیراً يك خانواده هشت نفری در تبریز به خاطر فقر و ناداری به قتل رسیده اند. آیا درد آور نیست؟

ایرانیوز: رضا رحمانی، نماینده مردم تبریز در جلسه امروز مجلس، ایران را دارای بیشترین نرخ تورم بعد از کشورهای زیمبابوه، گینه، اریتره و آنگولا عنوان کرد و بخشی از این میزان تورم را به خاطر رکود اقتصادی دانست و سوال کرد: پس کی نسبت به درمان اساسی چنین معضلات اقدام خواهد شد؟

به گزارش خبرگزاری ایرانیوز، رضارحمانی، صبح امروز با ایراد نطق قبل از دستور در جلسه شورای اسلامی، گفت: تورم سالیانه و فقر که عمدتاً ناشی از ساختار غلط اقتصادی و اجرایی است، منجر به بروز مشکل معیشتی درمیان طیف گسترده ای از مردم شده است این درحالی است که سبد هزینه خانوار، روز به روز از سبد درآمدی فاصله می گیرد.

نماینده مردم تبریز خاطر نشان کرد: حتماً در روزهای اخیر شنیده اید که اخیراً يك خانواده هشت نفری درکلان شهر تبریز، متأسفانه به خاطر فقر و ناداری به قتل رسیده اند. آیا درد آور نیست؟! آیا مامسئولیتی در این خصوص نداریم؟!